

בעזרת השם יתברך



ספר

# עצרתו אמונה

בריון פון חיזוק, אמונה  
און פראקטישע עצות פאר'ן לעבן,  
געשריבן דורך ראש ישיבת  
תפארת התורה ברסלב

אידיש

חג השבועות (1)



תשפ"ד



## היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

**כארא פארק**

**1415 55th Street**  
Brooklyn NY 11219  
**347.760.5924**

היכל הקודש

**קרית יואל**

**8 Premishlan Way.**  
Monroe NY 10950  
**845.243.0563**

היכל הקודש

**מאנסי**

**34 Union Rd.,**  
Spring Valley, NY 10977  
**845.445.9314**

היכל הקודש

**כני ברק**

**רחוב ירושלים 2**  
**052.760.5715**

היכל הקודש

**וויליאמסבורג**

**27 Skillman Street**  
Brooklyn NY 11205  
**718.384.1652**

היכל הקודש

**קרית יואל**

**8 Hayes Ct.**  
Monroe NY 10950  
**845.467.5299**

היכל הקודש

**בלומינגטאון**

**24 Merriewold LN S**  
Monroe NY 10950  
**845.238.0804**

היכל הקודש

**ירושלים**

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15**  
**054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א  
רופט:

**קול ברסלב**

**212.444.9191**

**חיזוק פאר די אידישע שטוב**

**212.444.9169**

**נדפס ע"י**

**קרן הדפסה היכל הקודש**

2623 State Route 52  
Liberty, NY 12754

**718.387.2691**

[www.BreslevCenter.com](http://www.BreslevCenter.com)

**עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י**

**מכון עצתו אמונה**

[maebreslev@gmail.com](mailto:maebreslev@gmail.com)

## לקוט מכתבים

בעזהש"ת

רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תלת"א (פסחים סח ע"ב)

מיט גרויס דאנק און לויב צום אייבערשטן שטעלן מיר פאר פאר אנשי שלומינו א געטריפלטן קונטרס לקראת חג השבועות הבא עלינו לטובה;

(1) די סדר הנסיעה פונעם ראש ישיבה שליט"א אין ארץ ישראל אין די פארלאפענע טעג פון ל"ג בעומר.

(2) אויסדערוועלטע בריוון אויף יום טוב שבועות,

(3) און א ספעציעלער קונטרס, א קאלעקציע פון בריוון איבער דאס גרויסקייט און תועלת פון לימוד התורה הקדושה (געדרוקט באזונדער).

מיר זענען ארעם אין ווערטער אויסצודרוקן אונזער הכרת הטוב פאר די כוחות, צייט און מיה וואס דער ראש ישיבה שליט"א לייגט אריין טאג איין טאג אויס צו שרייבן בריוו וועלכע איז אונזער וועגווייזער אין לעבן, בריוו וואס געבט אונז די ריכטיגע שכל און הדרכה אין לעבן, בריוו וואס איז אונז מחזק, מעודד און מעורר צו דינען דעם אייבערשטן, צו לערנען די הייליגע תורה, און צו קיום התורה והמצוות בשמחה, אויפן וועג פון הייליגן רבי'ן ווי אזוי מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט אונז געלערנט.

צו די זעלבע צייט הייבן מיר אויף אונזערע הענט מיט א תפילה צום אייבערשטן אז דער ראש ישיבה שליט"א זאל ווייטער האבן די כוחות אונז צו קענען ווייטער לערנען את המעשה אשר יעשון, ואת הדרך אשר ילכו בה.

קראו ותחי נפשכם

מכון עצתו אמונה

## סדר הנסיעה קיין מירון, ל"ג בעומר תשפ"ד

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת בחוקותי, כ"א אייר, ל"ו לעומר, שנת תשפ"ד

לכבוד מיין טייערער ליבער זון, הבחור ניגן וחסידים ... גרו יאיר

געלויבט דעם אייבערשטן אז איך בין אויפן וועג צוריק פון מיין נסיעה קיין ארץ ישראל ל"ג בעומר תשפ"ד. עס איז געווען א הערליכע נסיעה, פון מינע שענסטע נסיעות קיין ארץ ישראל. איך וועל דיר אראפשרייבן אביסל וויפיל איך געדענק פון די שיינע נסיעה, איך האף דו וועסט קענען ארויסנעמען שיינע חזוק פאר עבודת השם, זאלסט זיך קענען שטארקן מיט לערנען און דאווענען, און מיט די חזוק פון וואס מיר האבן זוכה געווען צו רעדן אין ארץ ישראל מיט אנשי שלומינו.

ערשטנס וויל איך דיר זאגן איך בין אזוי איבערגענומען פון הערן די גוטע בשורה אז דו האסט נאכאמאל אנגעהויבן לערנען ש"ס פסדן, דו ווילסט נאכאמאל ענדיגן ש"ס; וואס נאך דארף איך? וואס נאך וויל איך? א טאטע מאמעס גרעסטע הנאה איז, צו זען ווי די קינדער לערנען און פירן זיך מיט יראת שמים; זאלסטו וויסן אז דו מאכסט מיר אסאך נחת און אויף פאר מאמי, דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט דיין גאנץ לעבן נאר לערנען, דאווענען און דינען דעם אייבערשטן.

\*סדר הנסיעה\*

זונטאג פרשת בהר האלב זעקס נאכמיטאג זענען מיר ארויסגעפארן פון וויליאמסבורג, איך, מאמי מיט מלכה'לע. אלי' קנאל האט מיך גענומען צום עירפארט, מיר זענען אנגעקומען אין נוארק עירפארט, דארט האט אונז שוין אפגעווארט שלמה, ער איז אויך מיט געקומען קיין ארץ ישראל צו זיין ל"ג בעומר ביי רבי שמעון בר יוחאי.

אין עירפארט איז צוגעקומען א פאליציאנט, ער זאגט מיר אין ענגליש אז ער האט גרויס חזוק פון די שיעורים, איך פרגע אים אין ענגליש: "דו קענסט אידיש?" ענטפערט ער מיר: "יא"; ער דערציילט מיר אז ער איז פון

א היימישע חסידות, נעבעך אַוועק געפאלן, און ער איז זיך אזוי מחזי מיט די חיזוק פון רבי'ן, ער האט געבעטן אויב ער קען כאפן א בילד מיט מיר. איך האב זיך דערמאנט, מיט יארן צוריק, ווען איך בין געווען א יונג בחור, איך האב זוכה געווען צו משמש זיין זייד, קארלסבורגער רב זכותו יגן עלינו, בין איך געווען אין די מערה ביי רבי שמעון, איז צוגעקומען א מאדערנער איד און געזאגט אז זיין זון ווערט בר מצוה, ער וויל א ברכה, זייד האט אים שייך אנגעוואונטשן. נאכדעם פֿרעגט ער אויב ער קען כאפן א בילד פון זיין זון אינאיינעם מיטן רב, עס וועט זיין גרויס חיזוק פאר אים. איך בין געווען זיכער אז זייד וועט נישט מסכים זיין, זייד איז געווען זייער קעגן בילדער, אזוי ווי זיין רבי דער הייליגער רבי פון סאטמער זכותו יגן עלינו, וואס האט נישט געלאזט מאכן קיין בילדער, און מיט גרויס וואונדער שטעלט זיך זייד אויף פון זיין מקום קבוע אין די מערה, ער איז געזעצן אויף די קליינע באנק ממש נעבן די שטיין וואו מען איז מתפלל, און ער זאגט: "נעם א בילד", דער איד האט אַוועקגעשטעלט זיין בחור נעבן זייד און גענומען א בילד. שפעטער זאגט מיר זייד: "איך האב אים געזאגט ער זאל נעמען א בילד, ווייל אזא מאדערנער איד קען דאס העלפן אים ברענגען נענטער און נענטער צו אידישקייט"; איך האב אויף געזאגט דעם פֿאליציאנט אז ער קען נעמען א בילד. ער האט זיך געשטעלט נעבן מיר און ער האט געבעטן א צווייטן פֿאליציאנט זאל כאפן די בילד, און דער אייבערשטער זאל העלפן אז דער בילד זאל אים העלפן קומען נענטער און נענטער צו תשובה.

עס איז געווען אין עירפֿארט לאנגע שורות ביים זיך דורכקוקן איידער מען גייט ארויף אויפן פֿליגער, אליי האט מיך דורך גענומען אלע ווארטעס, אן דארפן שטיין אין די רייע, אבער זיי האבן מיך אויפגעהאלטן נאכן דורכגיין די מאשין. דער מאשין האט געוויזן אז מען דארף בודק זיין מיין רענצל פון מיין טלית ותפילין, עס האט געוויזן אויף די זילבערנע עטרה אז מען דארף דאס דורכקוקן, מיר האבן זיך מחזק געווען אז אויב עס איז באשערט צו ווארטן, העלפט נישט די אלע דריידלעך וואס מען מאכט, און

אז מען פרויבירט איינשפארן, מען גייט א 'דרוך קצרה' - איז נאכדעם דא די 'דרוך ארוכה', מען קען גיין נאר ווען דער אייבערשטער הייסט.

איך האב געדאווענט מעריב אויפן פליגער און געצייילט ספירה כ"ז לעמר, יסוד שבנצח. איך האב געהאט גרויס התעוררות, און געדאנקט דעם אייבערשטן אז מיר זענען ביים רבי'ן וואס האט געזאגט אז זיין ואף איז די מדה פון נצח, 'נצחתי ואנצח'; אזוי וועלן מיר קענען האבן די מדה פון יסוד, זיין הייליג און ריין; דאס איז פשוט פון 'יסוד שבנצח'.

נאך אפאר שעה האבן מיר שוין געדאווענט שחרית און נאכאמאל זיך געלייגט שלאפן און זיך אויך מתבודד געווען, מלכה תחי' איז רוב וועג געווען רואיג אין שטיל, און מאמי האט אויך געקענט שלאפן.

\*מאנטאג פרשת בהר, כ"ז לעמר\*

מאנטאג בערך דריי אזייגער האבן מיר זוכה געווען אנצוקומען קיין ארץ ישראל. עס האבן מיר אפגעווארט די גבאים פון ירושלים שול, זיי האבן מיר געברענגט א קאווע און מיר האבן זיך אביסל מחזק געווען מיט די אוצרות וואס מיר האבן.

אויך זענען געקומען פון בני ברק אפאר אינגעלייט מיט בחורים, איך האב נישט הנאה געהאט אז זיי זענען געקומען; יעדע ואף האט זיין פלאץ און מען דארף האבן שכל וואו צו קומען און וואו נישט צו קומען. איך האב זיי גארנישט געזאגט, אבער דיר זאג איך אז נישט איבעראל דארף מען זיך אריינשטופן, מען דארף וויסן וואו צו קומען.

פון דארט בין איך געפארן קיין בני ברק צו אונזער חדר, איך האב גערעדט צו די קינדער, זיי מחזק געווען, אויך מחזק געווען די מלמדים. מיר האבן גאר טייערע מלמדים, אבא חניא רייזמאן מיט ישראל סופר זענען זייער איבערגעגעבענע מלמדים. איך האב גערעדט צו די קינדער פון דאס גרויסקייט פון רעדן צום אייבערשטן און פון זיך נישט קריגן, און גערעדט צו די מלמדים פון דאס גרויסקייט פון זיין א מלמד און לערנען מיט סבלנות.

פון חדר בין איך געגאנגען צום שול, מיר האבן געדאווענט מנחה און

געשמועסט מיט אנשי שלומינו. מען האט געפרעגט שאלות און פון דעם איז גענווארן א שיינער שמועס, מען האט געשמועסט פון הייליגן רבינים וועג, נישט צו מאכן קיין תענייתים, נישט מאכן קיין סיגופים, נאר עוסק זיין אין רעדן פשוט'ע ווערטער צום אייבערשטן, שמועסן מיטן אייבערשטן, אזוי ווי מען שמועסט מיט א גוטע פריינד, און אז דער רבי האט נישט געהאלטן פון די אנדערע וועג וכו', נאר פון עוסק זיין אין תפלה והתבודדות בתמימות ופשיטות.

נאכן שמועסן מיט אנשי שלומינו בין איך אריבער צום שטוב פונעם גבאי יואל לעווי, דער בעל מחבר פון די קונטרסים 'אשית עצות בנפשי', ער שרייבט אראפ וועכנטליך די ליל שישי שיעורים מיט די שמועסן און מאכט פון דעם ספרים, און מענטשן זענען זיך מחי' און מחזק. וואו איך בין נאר געגאנגען אין ארץ ישראל זענען געקומען מענטשן זיך זייער באדאנקען אויף די ספרים און קונטרסים.

מיר האבן דארט געלייגט קערנדלעך פאר א בית פיגא שולע, מיר האפן צום אייבערשטן צו עפענען קומענדיגן זמן נאך א בית פיגא שולע, די דריטע בית פיגא שולע אין ארץ הקודש.

דאס איז ניסי ניסים וואס דער אייבערשטער מאכט, אז מיט קוים דריי יאר צוריק האט זיך געעפנט די חדר אין ירושלים מיט צוויי קינדער, און היינט איז דא אין ארץ ישראל איבער זיבעציג תלמידים ותלמידות וואס לערנען אין אונזערע מוסדות היכל הקודש דחסידי ברסלב על טהרת הקודש, אן געמען קיין איין שקל פון די מדינה של גיהנום, און אן קיין עשירים, נאר אזוי ווי רבי נתן האט געזאגט: "איך האב געבויט די קלויז אין אומאן נישט מיט געלט פון עשירים - נאר מיט די רצונות און בענקעניש פון די ארעמעלייט".

מיר האבן זיך ארויסגעלאזט קיין מירון, דער מנהל המוסדות פון ארץ ישראל, יצחק, ער האט מיך גענומען קיין מירון, אלעס איז אריבער בשלום. מיר האבן געדאווענט מעריב מיט די בחורים, די בחורים פון אונזער ישיבה פון ירושלים זענען געקומען פאר צוויי טעג זיין מיט מיר, איך האב

זייער געבענקט צו זיין מיט זיי, זיך אפגעבן פרינוואט מיט זיי, איך האב זיי אלעמען שייך באגריסט.

נאך מעריב האב איך געלערנט מיט זיי א בלאט גמרא, איך האב הנאה געהאט צו זיין מיט זיי יעדע רגע, יעדע מינוט.

\*דינסטאג פרשת בהר, כ"ח לעומר\*

איינס אזייגער ביינאכט בין איך זיך געגאנגען לייגן שלאפן, אבער איך האב נישט געקענט שלאפן מער ווי דריי שעה, מלכה'לע האט געוויינט רוב נאכט; א האלבע נאכט האט מאמי איר פרוכירט איינצושלעפן און פיר אזייגער האב איך איבערגענומען, ביז איך האב איר געקענט איינשלעפן, בין איך געגאנגען אין מקנה, זיך מתבודד געווען, אביסל שפאצירט אויף די געסלעך אין מירון, געדאנקט און געלויבט דעם אייבערשטן פאר די חסד חנים וואס ער האט מיט מיר געטון, אז איך ווייס פון א רבי וואס איז א רבי אויף אלע רבי'ס, א רבי וואס ברענגט מיך נאנט צום אייבערשטן, א רבי וואס מאכט מיך טראכטן פון עלמא דאתי, א רבי וואס ווייזט מיר ווי צו לעבן דא בזה העולם מיט א ווייב און קינדער, זיין פארנומען, זיין גוט אויסגעמוטשעט - און אויך מיטן אייבערשטן.

איך בין געגאנגען ביי די דירה פון די בחורים און געלערנט מיט די בחורים. איך האב מסיים געווען ליקוטי מוהר"ן, געזאגט ח"י פרקים משניות, געלערנט תיקונים און נאכדעם געדאווענט שחרית מיט די בחורים. נאכן דאווענען האב איך געגעבן א שיעור, דעם בלאט גמרא. נאכן לערנען בין איך אריבער צו זיידן אין חצר מיט די בחורים העלפן אנגרייטן דאס עסן פאר די געסט וואס קומען ל"ג בעומר, מיר האבן אנגעגרייט קוגל, פיש און נאך אסאך גוטע עסן פאר ל"ג בעומר.

איך האב געזאגט פאר די בחורים, ווען מען זעט א שיינע פאלאץ, מען וויל אריינגיין צום קעניג, נישט יעדער קען אריינגיין; נאר די גרויסע שרים, די שושקעס, נאר זיי קענען אנקומען צו אלע היכלות, אבער אין קאך - שייילן ירקות און רייניגן - דארט קענען יא קומען פשוט'ע לייט; מיר האבן זיך זייער מחזק געווען, אז עס קומט א גרויסער טאג ל"ג בעומר, אלע ווילן זיך



אריינשטופן אין היכל פון רבי שמעון בר יוחאי, אבער אין קאך, אנגרייטן די עסן פאר די אלע געסט - דארט קענען אויף מיר פשוט'ע מענטשן קומען און האבן א חלק אין די הלולא.

שפעטער האבן מיר געדאווענט מנחה און געגעבן א שיעור התחזקות און געדאווענט מעריב.

**\*מיטוואך, פסח שני, חסד שבהוד\***

דינסטאג בין איך געווען אין מירון, געדאווענט מיט די ישיבה - די בחורים פון ירושלים. נאכן דאווענען האבן מיר געלערנט אינאיינעם, אויף האבן מיר געלערנט ספר תיקונים. ווען דער רבי איז געווען אין מירון האט ער בעיקר עוסק געווען אין זאגן זוהר; הלואי זאלסטו זיך אויף מאכן א שיעור אין ספר תיקוני זוהר, עס רייניגט די נשמה, עס ברענגט נאנט צום אייבערשטן.

נאך שחרית איז געקומען א חתן פון צפת, ער זאגט מיר אז ער האט גרויס הכרת הטוב פאר אלעס וואס די שיעורים און חיזוק פון רבי'ן האט געטון מיט אים, ער האט געטראכט וואס פאר א מתנה ער קען מיר געבן, ער האט מחליט געווען אז ער ווארפט אנוועק זיין סמארטפאון, דאס איז א מתנה פארן ראש ישיבה פארן אים אזוי אויפהייבן צום אייבערשטן. עס איז מיר געקומען טרערן פון פרייד, איך האב דאס דערציילט פאר מאמי. עס איז נישט צו באגרייפן וואס דער הייליגער רבי מאכט מיט אונז, ער שלעפט אונז ארויס פון שׂאול תחתית ומתחתיו - צו די שענסטע מדריגות.

פלוצלינג זאגט מען מיר אז די פאליציי זענען אינדרויסן, מען פארטרייבט אלעמען, מען פארשיקט יעדן איינעם, מיר האבן פארשלאסן די טיר און ווייטער געלערנט אין די דירה. די יאר האבן אלע געדארפט אליין שפירן א ברעקל פון וואס מען זינגט ביי ווארטם כה לחי: "החבא בתוך מערה", רבי שמעון איז געווען באהאלטן אין הייל - "מפני הגזרה" צוליב די רוימער.

ביי מנחה איז אנגעקומען אפאר חברים פון ירושלים, אויף שמעון עוזר דער מדפיס פון ירושלים איז אנגעקומען. ער האט מיר געפרעגט אויב איך

וויל גיין קיין טברני געבן א שיעור, איך זאג אים: "וואס איז מיט דיר? מען קען נישט גיין, מען קען נישט קומען", זאגט ער מיר אז ער נעמט אחריות מיך צוריק צו ברענגען קיין מירון. איך האב זיך זייער געפרייט, ווייל איך האב אזוי שטארק געוואלט גיין קיין יבנאל צו מוהרא"ש'ס ציון, זיך אביסל מתבודד זיין דארט, און בעטן פאר מיר, פאר דיר, פאר די גאנצע משפחה און פאר אנשי שלומינו.

מאמי איז אויך מיט געקומען, אויך שלמה, אויך מלכה'לע. צום ערשט זענען מיר געפארן צו די בית פיגא סקול, עס געפינט זיך אין א דירה, קליין און שייין. עס האט מיר דערמאנט ווי מיר האבן אנגעהויבן אונזער בית פיגא אין אמעריקע, אין א קליינע חתן פלה דירה אין א שלאף צימער, און היינט איז עס אזוי צואוואקסן.

פון דארט זענען מיר געפארן צו די חדר, די חדר געפינט זיך אין אונזער שול אין טבריה, אויך א דירה, קליין און שייין. דארט איז דא צוויי טייערע מלמדים יוסל סאקס, מיט דוד אנשין. איך האב גערעדט מיט די קינדער און מיט די מלמדים, עס שפירט זיך א געשמאקע לופט, די קינדער האבן ליב חדר, זיי האבן ליב דעם מלמד, מען לערנט מיט סבלנות, מיט געפיל.

איך בין זייער איבערגענומען פון אונזער חדר און אונזער בית פיגא אין טבריה, די קינדער וואקסן אויף מיט אמונה, די מלמדים און די לערעריןס זענען אזוי הארציג צו די קינדער, מען לייגט אריין אין די קינדער די הייליגע אמונה, די הייליגע תורה - מיט אזויפיל הארץ, מיט אזויפיל סבלנות, אשרינו שזכינו אז עס בויען זיך תלמוד תורה'ס מיט בית פיגא שולעס צוביסליך אין אלע שטעט אין ארץ ישראל, מען בויעט אויף א פרישע דור געטרייע ערליכע אידן אויף א געזונטע אופן, מען צעדרייט נישט דאס נפש זייערע, מען לערנט מיט ליבשאפט, מיט געפיל, מיט סבלנות.

פון דארט בין איך געפארן קיין יבנאל ביי מוהרא"ש, איך האב דארט געבעטן פאר דיר. עס איז אזא הייליגע פלאץ, מען קען פועל'ן ישועות ביי מוהרא"ש, עס איז א פלאץ צו פועל'ן ישועות. מוהרא"ש שרייבט אין די צוואה (צוואת מוהרא"ש, סימן ה): "וכמו בחיים חיותי נתעוררו על ידי אנשים

בתשובה, "אזוי ווי ווען איך האב געלעבט זענען דורך מיר נתעורר געווארן מענטשן תשובה צו טון, "כמו כן עכשיו לאחר הסתלקותי לעילא פשיבואו אל קברי תעוררו בתשובה שלימה", אזוי אויך נאכדעם וואס איך וועל אוועק גיין פון דער וועלט, ווען מען וועט קומען צו מיין קבר וועט מען אויך נתעורר ווערן צו תשובה טון, "וימשיכו לעצמם ישועות ופלאות בעזרתו יתברך, ואהיה להם למליץ יושר בשמים, ולא אנוח ולא אשקוט עד שיהיה למי שבא אל קברי להתפלל וללמוד ישועה שלימה מן השמים", און איך וועל נישט ווען ביז איך וועל פועל'ן פאר דעם מענטש וואס איז געקומען צו מיר א ישועה.

ווען מיר זענען אנגעקומען קיין יבנאל זעט שלמה אז ער האט נישט זיין הוט, ער האט זיך דערמאנט אז בשעת ער האט געהאלפן מאמי אריינלייגן די קערידזש אין קאר האט ער אראפגעלייגט זיין הוט אויפן דאך פון קאר און ער האט פארגעסן אריינצולייגן זיין הוט אין קאר. מיר האבן גלייך געבעטן דעם אייבערשטן ער זאל קענען טרעפן זיין הוט, און ביז אפאר מינוט קומט אן א קאר צום ציון מיט די הוט, זיי האבן עס געטראפן און געזען זיין נאמען, און געברענגט.

איך האב זייער שטארק געוואלט גיין צו רבי יצחק שליט"א נעמען שלום, למעשה האב איך געהערט אין יבנאל אז ער פירט זיך אלע יארן צו זיין פסח שני אין ירושלים, (אויך זיידן פון קארלסבורג זכותו יגן עלינו פלעגט אלע יארן זיין פסח שני אין ירושלים, ער פלעגט גיין צו קבר שמעון הצדיק און זיך וואשן צו א סעודה). ממילא איז נישט געווען שייך, איך האב געטראפן דארט אפאר פון זיינע אייניקלעך, איך האב זיך זייער געפרייט צו זיי.

יבנאל האט צוריק באקומען איר שיינקייט, ווי דו ווייסט איז עס געווען נאכגעלאזט זייט די פטירה פון מוהרא"ש, אסאך פרויען האבן געהאט נאכגעלאזט פון די צניעות, פון זיך שערן די האר, און נאך אסאך זאכן וואס האט געדארפט א תיקון, און הודו לה' כי טוב אז עס בויט זיך א גייע הערליכע דור, רבי יצחק בויט א הערליכע קהילה, די פרויען טוען זיך אן זייער איידל און פירן זיך אזוי ווי מוהרא"ש האט געוואלט; דעם רבינ'ס טיש

ווערט שװענער און שװענער, אלעס בזכות דעם הייליגן רבי'ן, אלעס בזכות די הייליגע תלמידים.

איך בין צוריק געפארן קיין טבר'ן צו אונזער שול, געגעבן א שמועס פאר אנשי שלומינו. מען האט גערעדט פון פסח שני; מען זעט יעדער איינער האט נאך די מעגליכקייט צו ווערן א צדיק, אפילו מען איז געווען אין די יוגנט בבחינת: "אנחנו טמאים לנפש אדם" (במדבר ט, ז), מען האט נישט געהאט א ריינע יוגנט, מען האט נישט געהאט פסח ראשון, און אז מען בעט דעם אייבערשטן, מען בעט נאכאמאל און נאכאמאל אן אן אויפהער: "הייליגער באשעפער, למה נגרע, פארנואס בין איך אנדערש? פארנואס קען איך נישט זוכה זיין צו זיין הייליג? רבוננו של עולם איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין דבוק צו דיר" - איז מען זוכה צו פסח שני.

מיר האבן זיך מחזק געווען צו אננעמען וואס דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיב): "לענגן התחזקות לבל יפל האדם בדעתו מחמת רבוי הפגמים והקוללים שקלקל על ידי מעשיו", ווען מען טראכט וואס וועט זיין מיט מיר, איך האב דאך אזויפיל געזינדיגט, איך האב אזויפיל פוגם געווען, אזויפיל געטון נארישקייטן, "ענה ואמר", האט דער רבי געזאגט: "אם אתה מאמין, ש'כולין לקלקל", אז דו גלייבסט אין דעם אז דו האסט פוגם געווען און געטון נארישקייטן, "תאמין ש'כולין לתקן", דארפסטו גלייבן אז דו קענסט אלעס פאררעכטן; מיר דארפן גלייבן אין דעם, און נאר אזוי וועלן מיר קענען פאררעכטן.

נאכן שיעור אין טבר'ה האב איך גערעדט מיט אנשי שלומינו, אויפגענומען קאפּלס. פּלוצלונג האט מען געהערט אן אויפרייס, אין אנהויב האבן מיר געמיינט אז דאס איז א באמבע פון די מלחמה, מיר האבן זיך זייער דערשראקן, אבער מיט די התחזקות פון רבי'ן זענען מיר אלע געבליבן רואיג און פרייליך, שפעטער האבן מיר געהערט אז עס איז נישט פון די מלחמה.

פון דארט בין איך געפארן צו קבר רבי מאיר בעל הנס, עס איז אנגענומען אז פסח שני איז די יארצייט פון דעם הייליגן תנא. איך האב געבעטן פאר דיר און פאר אלע אידן מען זאל האבן אלעס גוטס.

פסח שני איז געווארן א יאר פון זיין בר מצוה, פאר יאר האסטו זוכה געווען צו בר מצוה האבן אין מירון, אויף זידי הרב מרדכי אהרן מייזליש שליט"א איז געקומען צו פארן לכבוד זיין בר מצוה. אז דו ווילסט זיך עפעס גוטס פארנעמען לכבוד זיין געבורטסטאג זאלסטו זיך פארנעמען נישט צו רעדן מיט די הייליגע תפלין. היינט האט מיר געפרעגט א בחור פון די ירושלים ישיבה, א בני ברקער בחור, וואס ער קען זיך פארנעמען לכבוד זיין געבורטסטאג, האב איך אים אויף געזאגט דאס, ער זאל זיך פארנעמען נישט צו רעדן מיט די הייליגע תפלין. מוהרא"ש זכרוננו לברכה האט דערציילט (רגעי מוהרא"ש, סעיף קט"ו) אז פאר זיין בר מצוה האט אים זיין מאמע עליה השלום גענומען צום בעלזער רב נעמען א ברכה, זיין טאטע דער טאקייער רב איז שוין געפארן דעמאלט קיין אמעריקע, ער איז נישט געווען ביי די בר מצוה, נאר די מאמע איז געווען מיט מוהרא"ש. דער הייליגער בעלזער רב האט אים אנגעזאגט דריי זאכן: א - ער זאל נישט רעדן מיט די תפלין, ב - ער זאל זיך נישט ארום דרייען ביים דאווענען, ג - ער זאל זייער אכטונג געבן אויף א גוף נקי (ער האט אים געזאגט בזה הלשון: "ווען מען רייניגט זיך דארף מען נוצן אסאך פאפיר"; ער האט איבערגעזאגט אפאר מאל "אסאך פאפיר"), און ער האט אויסגעפירט: "אויב דו וועסט דאס מקיים זיין וועסטו אויסוואקסן א גדול בישראל"; זאלסטו זיך פארנעמען לכבוד זיין געבורטסטאג נישט צו רעדן מיט די תפלין, וועסטו זוכה זיין צו גרויסע קדושות.

ווען איך בין געווען אין טבריה האב איך געהערט אז די פאליציי זענען געקומען צו זידי שליט"א און אים געבינדן די הענט אים צו לייגן אין תפיסה, פארן זיין אין מירון קעגן זייער ווילן. איך האב זיך דערשראקן, מיר האבן מתפלל געווען אז אלעס זאל זיין גוט, נאכדעם האבן מיר געהערט אז מען האט אים גארנישט שלעכט געטון, נאר נאכאמאל געווארענט אז די קאף, די חצר מיט די שול - מוזן זיין פארשפארט.

אויפן וועג צוריק האט מען שוין געזען אז די וועגן זענען פארשפארט, נישטא קיין וועג אנצוקומען צוריק קיין מירון. מיר האבן מתפלל געווען,

און שמעון עוזר האט אונז גענומען אויף א וועג דורך די וואלד, איך האב זיך דערמאנט וואס דער רבי זאגט: "איך פיר ענק אויף א נייע וועג וואס פירט צוריק צום אלטן וועג"; מען איז געפארן שטילע וועגן, געדרייטע און זאמדיגע, ביז מירון אן זיך אפשטעלן.

די בחורים זענען אהיים, נישט מחמת פחד, נאר אזוי איז געווען אפגעשמועסט פון פאראויס, אז זיי קומען אויף צוויי טעג.

די קאר האט ער פארקירט אינדרויסן אויפן שאסיי און מיר זענען אריין צופיס. עס זענען געשטאנען די פאליציי און זיי האבן נישט אריינגעלאזט, מיר האבן נישט אויפגעהערט צו מאכן תפלות: "הייליגער באשעפער העלף מען זאל אונז צוריק אריינלאזן אין מירון", מאמי האט געבעטן אין ענגליש: "מיר ווילן קומען דאנווענען דא", (ווען מען רעדט צו זיי אין ענגליש האבן זיי מער דרך ארץ), האבן זיי געזאגט: "ענק קענען אריינגיין".

\*דאנערשטאג פרשת בהר, ל' לעמר\*

איך בין צוריק געקומען גאר שפעט פון טבריה, איך בין שוין געבליבן אויף ביז ותיקין, שלמה האט זיך אראפגעלייגט אויף א שעה. פיר אזייגער פארטאגס בין איך געבאנגען אין מקוה און ארויף מיט זידי און מיט שלמה דאנווענען אין די מערה. די וועג ארויף איז געווען ליידיג, די גאסן אין מירון זענען געווען ליידיג, אבער ווען מען קומט אריין אין די מערה זעט מען גארנישט קיין פאליציי, פארטאגס איז די מערה געווען אנגעפילט מיט הונדערטער אידן וואס גרייטן זיך צום דאנווענען, איך האב גומל געבענטשט נאך קריאת התורה.

איך האב זיך אביסל אראפגעלייגט און זיך אויפגעוועקט פון די קולות פון באמבעס, די קולות זענען געווען זייער שטארק, די באמבעס זענען נישט געווען אין מירון, נאר גאר ווייט אנוועק.

רוב טאג בין איך געווען איינגעשפארט אין חצר, נישט ארויס פון שטוב, ווייל די פאליציי זענען ארומגעגאנגען ארויסטרייבן פון די דירות, איך האב געלערנט מיינע שיעורים ביי מיר אין די דירה.

מנחה האבן מיר געדאווענט ביי רבי שמעון בר יוחאי אין די מערה, נאך

מנחה בין איך ארויף מיט מאמי און מיט שלמה צו זייד'ס ציון, מיר האבן דארט אסאך מתפלל געווען. נאכדעם בין איך צוריק אין די מערה, געלערנט מיינע שיעורים, ח"י פּרקים משניות און בערך צען בלאט גמרא, געדאווענט מעריב און אראפ געקומען מיט זידי.

עס איז געווען שמועות אז די פאליציי גייען פון שטוב צו שטוב און מען טראגט ארויס די משפחות וואס וואוינען נישט אין מירון, מיר האבן זיך אביסל דערשראקן, מיר האבן זיך פארשפארט אין די דירה און פארלאשן די לעקטער.

### \*ערב שבת פרשת בהר, ל"א לעמר\*

איך האב געבעטן דעם אייבערשטן אז איך וויל אויפשטיין צו ותיקין, פיר אזייגער הער איך א שטארקע אויפרייס פון א באמבע, דאס האט מיך ארויסגענומען פון בעט. שפעטער האב איך געהערט אז די באמבע איז געפלוין פון איראק, עס איז געפאלן נעבן צפת. איך האב זיך אפגעגאסן נעגל וואסער און געגאנגען אין מקוה. אנהויב האט מיר זידי געזאגט איך זאל נישט ארויפגיין מיט אים דאווענען אין די מערה, ווייל עס איז געווען שמועות אז די פאליציי כאפן די מענטשן און מען טראגט זיי ארויס פון מירון, און נאר די וואס וואוינען אין מירון די מעגן זיין. זידי האט א דירה, ער איז גערעכנט ווי אן איינוואוינער, זידי איז אליין ארויף, אבער נאך אפאר מינוט האב איך געטראכט, דער רבי זאגט דאך (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן רמט): "עקר הגבורה בהלב", דער עיקר שטארקייט איז אין הארץ, "כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר", ווייל דער מענטש וואס האט א שטארקע הארץ און האט נישט מורא, "יכול לעשות גבורות נוראות", קען מאכן גרויסע זאכן, "ולכבש המלחמות", און איינגעמען מלחמות, "על ידי חזק ותקף לבו שאינו מתירא ורץ לתוף תקף המלחמה", דורכדעם וואס מען האט נישט קיין שרעק און מען האט א שטארקע הארץ.

איך בין ארויף מיט מיין שוואגער איתמר לייפער, אנהויב וועג האבן מיר געהאט אביסל פחדים אז מען קען אונז כאפן און אנוועק פירן פון מירון, אבער אנקומענדיג אויבן ביי די מערה האבן מיר געזען אז עס איז נישטא

קיינ איין פאליציי, מיר האבן זיך מחזק געווען אז דאס איז ממש די ווערטער וואס דער רבי זאגט (שם חלק ב', סימן מו): "שְׁמֵלֶךָ אַחַד הַנִּיחַ אוֹצֵר גְּדוֹל בְּמָקוֹם אַחַד", א קעניג האט אנוועקגעלייגט א גרויסע פארמעגן, "וסבב באַחֲזִית עֵינַיִם כַּמָּה וְכַמָּה חוֹמוֹת סָבִיב הָאוֹצֵר", און דאס ארוםגענומען מיט מויערן וואס זענען נישט געווען קיין עכטע מויערן, נאר עס האט אויסגעזען ווי מויערן, "ויכְּשָׁבֵאוּ בְּנֵי אֲדָם לְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מִמַּשׁ וְקִשָּׁה לְשִׁבְרָם", אבער פאר די אויגן פון מענטשן האט דאס אויסגעזען ווי עכטע מויערן, מען האט געמיינט מען קען דאס נישט צעברעכן, "ויקְצַתֶּם חֲזָרוֹ תִּכְרֹף", א טייל האבן זיך גלייך אויסגעדרייט און אפגעלאזט, "ויקְצַתֶּם שִׁבְרוֹ חוֹמָה אַחַת", א טייל האבן דורכגעבראכן איין מויער, "ויבָּאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבְרָהּ", אבער ביים צווייטן מויער האבן זיי אויפגעגעבן, "ויקְצַתֶּם שִׁבְרוֹ יוֹתֵר", א טייל האבן נאך מער אויפגעבראכן, "וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבֵר הַנְּשָׂאָרִים", אבער נישט געקענט ענדיגן, "עַד שֶׁבָּא הַבֶּן מִלֶּךָ", ביז דער זון פון קעניג איז געקומען און געזאגט, "אמר, אַנִּי יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחֲזִית עֵינַיִם", איך ווייס אז די אלע מויערן זענען נאר אן אויגן פארבלענדעניש, "ויבְּאֵמַת אֵין שׁוֹם חוֹמָה כָּלֵל", און עס איז בכלל נישטא קיין מויערן, "וְהֵלֶךְ לְכַטַּח עַד שֶׁעָבַר עַל כָּלָם", און ער איז געגאנגען זיכערערהייט און איז אריבער אלע מניעות, און דער רבי פירט אויס: "ומזה יבין המשפיל הנמשל מאליו", פון די משל קען יעדער ארויסנעמען גוטע חיזוק פאר עבודת השם, "על כל המניעות וההסתות ופתויים שהם בחינת חומות, שיש על אוצר של יראת שמים שבאמת אינם כלום", אויף אלע שוועריקייטן וואס מען האט ווען מען וויל דינען דעם אייבערשטן, אז באמת איז דאס נאר אין מח, עס זעט נאר אויס שווער, "והעקר לב חזק ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה", דער עיקר דארף מען האבן א שטארקע הארץ.

למעשה אינמיטן שחרית זענען אריינגעקומען די פאליציי און אנגעהויבן פארטרייבן, מען האט זיך איינגעבעטן זיי זאלן לאזן ענדיגן שחרית, זיי האבן געזאגט זיי געבן נאך צען מינוט, מען האט שנעל געענדיגט דאווענען, און זיי האבן געהייסן ארויסגיין. זייד די האבן זיי געלאזט בלייבן



ווייל ווער עס איז א תושב מירון - האט געמעגט בלייבן ביז זיבן אזייגער, מיך האבן זיי געהייסן ארויסגיין. ארויסגייענדיג זאגט מיר איינער: "געב אכטונג, גיי נישט ארויס דורך די חצר, ווייל אלע וואס גייען ארויס פון דארט ווערן ארויפגעלייגט אויף א באס און מען טראגט אנוועק ווייט פון מירון", יענער זאגט מיר: "לויף אריין אין וואלד", איך האב נישט געהאט די פחות צו לויפן אין וואלד, איבערשפרינגען די צוים, איך האב זיך צוגעבינדן צום אייבערשטן און ארויס רואיג געלאסן. די פאליציי האבן מיך אפגעשטעלט און געזאגט: "דו דארפסט גיין צום באס", איך האב זיי געזאגט: "איך וואוין דא, איך בין א תושב מירון", בעט ער מיר מיינע שריפטן, זאג איך אים: "איך האב נישט, עס ליגט אין שטוב", זאגט ער מיר: "דעמאלט ארויף אויפן באס". איך האב נאכאמאל גערעדט צו זיי רואיג מיט ישוב הדעת, איך האב זיי געזאגט: "מיין ווייב איז אין די דירה, מיט מיינע קינדער, איך גיי נישט אין ערגעץ", זאגט ער מיר: "דעמאלט דארפסטו באקומען רשות פון קצין". איך האב זיך גוט צוגעבינדן צום אייבערשטן, געמאכט מיט די ליפן שטילע תפלות און גערעדט צום סארדזשענט רואיג, אים געקוקט אין די אויגן און אים געזאגט: "מיינע שריפטן ליגט אין די דירה", דער סארדזשענט זאגט מיר: "קענסט גיין".

איך האב דאס געלערנט פון רבי נחמן טולטשינער זכותו יגן עלינו, ער איז געווען אויפן וועג קיין אומאן, מען האט אים אפגעשטעלט און געבעטן זיין פאספארט, ער האט נישט געהאט, האט ער געזאגט פארן פאליציי: "דו מיינסט איך פאר אן א פאספארט? ווי קען זיין א מענטש זאל פארן אן א פאספארט?! " ער האט דאס געזאגט מיט אזא זיכערקייט אז מען האט אים געלאזט גיין. אזוי האב איך געטון, אלע מאל וואס איך בין געגאנגען צום מערה, אלע מאל מען האט מיר אפגעשטעלט האב איך געענטפערט מיט ישוב הדעת און מיט תפלה, האט מען מיר געלאזט גיין.

מיט מיר איז געווען הבחור יושע סופר, ער איז געבליבן אין מירון, ער האט נישט געוואלט אהיים גיין, ער האט אנגעהויבן לויפן, איך האב אים געזאגט: "קום מיט מיר", ער האט זיי געזאגט אז ער איז מייך זון, דאס איז

נישט קיין ליגנט, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סנהדרין יט): "כל המלמד בן חבירו תורה פאילו ילדו", מען האט אים אויף געלאזט גיין, מיר זענען אראפ צו די דירה, זיך איינגעשפארט און געלערנט פאר אפאר שעה תיקונים.

### \*שבת אין מירון\*

עס איז געווען א הערליכער שבת, נאך אזויפיל שרעק פון די ערב רב וואס הערן נישט אויף פייניגן די ערליכע אידן - איז ביים זמן שבת געווארן אויסגעשפרייט א רואיגקייט אויף הר מירון, אלע פאליציי זענען אוועק געגאנגען, מען האט געקענט האבן א הערליכע שבת.

מנחה האבן מיר געדאווענט ביי קארלסבורג, נאך מנחה זענען מיר ארויף צו די מערה. אַנקומענדיג צו די מערה בין איך געווען אין שאק צו זען טויזנטער טויזנטער מענטשן אין די חצר און אין אלע שטיבלעך, א נאדל איז נישט אריין אין די מערה. נאכן אוועק שטעלן אזויפיל פאליציי, נאכן אויסליידיגן דירות נאכט נאך נאכט זאלן זיין אזויפיל מענטשן ביי רבי שמעון... מען האט געזען די השתקקות וואס אלע האבן צו רבי שמעון, אפילו מען דארף זיין פארשפארט פאר אפאר טעג - איז קיינער נישט אוועק געגאנגען.

זייד די האט געזאגט פאר מאטי הערצאג אז ער איז זייער קלוג פארן קומען, איך האב זיך אָנגערופן אז ער האט מיר געפֿרעגט אויב יא קומען אויב נישט, איך האב נישט געענטפֿערט פאר קיינעם צו קומען אין אַזא צייט, און ער אליין האט יא מחליט געווען צו קומען אפֿשערן זיין זון, האט זייד געזאגט: "זייער גוט, מען קען נישט ענטפֿערן פאר איינעם וואס פֿרעגט וכו', אָבער אז מען קומט איבער אלע מניעות - איז זיכער גוט".

משה דער גבאי פון בני ברק ער שול איז געקומען קיין מירון מיט זיין משפחה און די פאליציי האבן אים געכאפט און פארטריבן, אויף האב איך געזען בערל לעווי ליל שיש, ער האט מיר געזאגט אז ער איז געקומען מיט זיין משפחה און מער האב איך אים נישט געזען, קען זיין ער איז געבליבן פארשפארט פון שרעק ביז נאך ל"ג בעומר, אָדער האט מען אים אויף אוועק געטריבן.

פרייטאג צו נאכטס ביי קבלת שבת האב איך געהאט גוטע התעוררות,

איך האב געקענט זאגן אפאר ווערטער פארן אייבערשטן און פאר רבי שמעון. מען האט געטאנצן "בר יוחאי" און "אמר רבי עקיבא", זידי האט פארגעזאגט און אלע האבן געענטפערט דעם זיסן ניגון מיט די זיסע ווערטער: "אשריכם, אשריכם, אשריכם ישראל..."

אינמיטן די סעודה זענען געקומען אסאך מענטשן פון די ארומיגע וועלדער וואו זיי האבן זיך באהאלטן, עס זענען געווען פחורים און אינגעלייט וואס זענען געגאנגען פיר פינף שעה אין פעלדער און אין וועלדער, זידי און באבי האבן זיי זייער שיינ אויפגענומען.

שבת אינדערפרי האבן מיר געדאווענט אין קארלסבורג ביי זידי שליט"א, זידי האט מיך מכבד געווען מיט דאווענען שחרית, און ביי די סעודה האט זידי מכבד געווען דעם דיין רבי יונה זאל זאגן אפאר ווערטער. זידי איז אים זייער מכבד, ער איז א תלמיד, ער האט געלערנט דארט אין כולל און גענומען שמוש.

אויך האט מיך זידי מכבד געווען צו רעדן, איך האב דערציילט די מעשה וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מעילה יז), אמאל איז געווען א גזירה, די רוימער האבן נישט געלאזט האלטן די תורה, האבן די חכמים געפרעגט, וועם זאלן מיר שיקן צו מבטל זיין די גזירה? "ילך רבי שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים", זאל רבי שמעון גיין, ווייל דער אייבערשטער מאכט אים נסים. די גמרא דערציילט, עס איז אריין א ש"ד אין די קיסרים טאכטער און זי האט געשריגן: "ברענגט מיר רבי שמעון, ברענגט מיר רבי שמעון", און ווען רבי שמעון איז געקומען האט ער געזאגט פארן ש"ד זאל ארויסגיין, און דער קיסר האט מבטל געווען די גזירה.

האבן מיר גערעדט אז אלע פראבלעמען וואס גייט אריבער אויף אונז איז פון די נישט גוטע וואס כאפט זיך אריין אינעם מענטש, ווען א מענטש זינדיגט איז דאס א ש"ד וואס איז אין אים, ווען מען האט שלעכטע מידות, שלעכטע תאוות - איז דאס א ש"ד, אויף דעם קומען מיר צו רבי שמעון בר יוחאי און מיר שרייען: "רבי שמעון, נעם ארויס דעם ש"ד פון מיר, רבי שמעון הייל מיך אויס".

אויף האבן מיר גערעדט אז ביי לימוד הזוהר האלטן מיר אייניג אז דאס איז לימוד התורה, ביי משניות אין גמרא איז דא חלוקי דעות, אין ברכות איז זאגן - לערנען, אין קארלסבורג דארף מען פארשטיין, אבער ווען עס קומט ל"ג בעומר דארפן מיר אלע נעמען דעם זוהר הקדוש אין עוסק זיין אין גירסא, זאגן יעדן טאג אביסל זוהר, דאס רייניגט און לויטערט דעם מענטש. מיר דארפן זיך אויף אביסל מער צופלייסן אין אונזער שיעור שבת אינדערפרי, אז אויף קומענדיגע יאר זאלן מיר קענען מסיים זיין דעם גאנצן ספר הזוהר ל"ג בעומר ביי רבי שמעון. מיר האלטן פרשת תרומה, פינקט האלב האבן מיר געלערנט. איך האף צום אייבערשטן אנהויבן צוריק אונזער שיעור שבת אינדערפרי מיט דיר.

ביי שלש סעודות האב איך זיך אנגעהויבן נישט גוט שפירן, איך האב געבראכן אביסל, איך בין אריין אין בעט אפגעשוואכט.

\*מוצאי שבת, ל"ג בעומר\*

בערך א האלבע שעה נאכן זמן אז געווארן א פחד, די פאליציי זענען אנגעקומען און אויפגעבראכן דירות ביי אונז אין חצר, זיי האבן אויפגעבראכן די שטוב פון זיין רבי יונה שליט"א, אויף די דירה פון מאטי הערצאג, און די דירה פון ארי פיש. איך בין געשלאפן, איך האב נישט מיטגעהאלטן, ביז מאמי האט מיר אויפגעוועקט אז מען דארף פארמאכן אלע לעקטערס און אויסשאלטערן די עירקאנדישן, מען זאל נישט הערן אז מיר זענען דא. מאמי איז געווען אין בעט, איר גאנצע קערפער האט זיך זייער געטרייסלט פון פחד, זי האט אנגעהויבן ניצן די עצמה פון חזרן אויפן קול (נישט צו הויפן) ווערטער פון אמונה: 'קיינער קען מיר גארנישט טון', 'דער אייבערשטער איז דא', 'דער אייבערשטער ווייסט וואס איז גוט פאר מיר', זי האט דאס איבערגעזאגט הונדערטער מאל ביז זי איז געקומען צו זיך, שפעטער האט איינער גערופן זאגן אז זיי זענען אוועק פון חצר. איך האב נישט געוואלט בלייבן מיט די פחד, בין איך ארויס פון די דירה מיט מאמי צו די חצר פון זיידן.

מיר האבן געהערט אז די פאליציי זענען נאכאמאל געקומען צו זיידן

און אַוועקגעפירט הַבְּחֹר שְׁלֹמֹה צְבִי פֶּעֶרְל, זײ האָבן אים דַּעַרְקֶענט, ווייל מען האט אים שוין אַוועק געפירט עַרְב שַׁבָּת און ער איז צוריקגעקומען, ער איז איינגעשטאַנען בײַ זײדײ, ער האט זײער שטאַרק געהאַלפֿן צוגרײטן און רײניגן, מיט וואס מען האט געדאַרפֿט. אויף יושע סופר האבן זיי אַוועק געטראָגן עַרְב שַׁבָּת, און מִמֶּשׁ בַּיַּים זָמַן איז ער צוריק געקומען, זײַ געשְׁלֶעפֿט אין פֿעלדער און אין וועלדער, ער איז געווען זײער אויסגעמאַטערט, עס האט אויסגעזען ווי ער גײט חֲלָשׁ, מען האט אים געגעבן עסן און אַ בעט צו שלאָפֿן, ער זאל קומען צו זײנע כּחוֹת.

מען האט מיך פֿאַרְגעהאַלטן הײַפֿכן פֿאַרן אינמיטן אַ מלחמה, דאס מײנט אז מען האט קלאר הנאה פון די מדינה; וואלטן די געקומען זען וואס די ערב רב טוען מיט די ערליכע אידן – וואלטן זיי אלע מער נישט געהאט קיין שום ספיקות, די האבן אזוי פיינט די פרומע אידן, די גאנצע אפהאלט צו קומען קיין מירון האט גארנישט צוטון מיט היטן אויף מענטשן, זיי האבן פיינט די ערליכע אידן, און נאר צוליב דעם טוען זיי דאס.

אונזער קאזין משה אברהם ראזנער איז געקומען צו מיר, אז ער קען מיר שאפן א וועג ארויף צו די מערה. איך בין ארויף מיט מאמי, מלכה און אויף שלמה. מען האט געדארפֿט לאנג ווארטן, אָבער עס האט זײַ געלוינט. איך האב געזאָגט די תיקון הפללי און אויף די תפלה פון ליקוטי תפלות אויף די הקדמה פון ליקוטי מוהר"ן (ליקוטי תפלות חלק ב', סימן מז), די תפלה איז אַ האַרצרייסנדע תפלה, איך האב זײַ זײער צואנוויינט בײַ צוויי פֿלעצער פון די תפלה, איך האב שוין לאנג נישט זײַ אזוי גוט אויסגעוויינט צו אַ צדיק און צום אייבערשטן, בײַ די ווערטער וואס מען בעט רבי שמעון: "רבי רבי רבי, איך תוכלו לסבל צרות ישראל", ווי אזוי קענסטו אויסהאלטן די צרות וואס אידן גײען אריבער? אוי איז דאס גוטע תפלות צו בעטן פון רבי שמעון, און אויף בײַ די ווערטער: "רבנו של עולם", הייליגער באשעפער, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה, געב אריין אין הארץ פון דעם הייליגן צדיק רבי שמעון ובלב כל הצדיקים אמתיים, און אין די הארץ פון אלע אמת'ע צדיקים לבל יסתירו פניהם ממני, זיי זאלן זײַ נישט באהאלטן פון

אונז, מען בעט דעם אייבערשטן זאל אריינלייגן אין רבי שמעון און אין אלע צדיקים זיי זאלן אונז נישט אינגארירן, נישט אויפגעבן אויף אונז, זאל אקויפן בעיניכם, הייליגער רבי שמעון ווער נישט גערנוועזן פון מיר אז איך האלט אין איין צוריק פאלן, איך פאלג נישט די עצות וכו' כו", איך האב זיך זייער אויסגעגאסן דאס הארץ, איך האב מתפלל געווען פאר דיר און פאר די גאנצע משפחה, און פאר אלע תלמידים וואס האבן מזכיר געווען זייערע בקשות סיי יעצט ביי די נסיעה און סיי אלע בקשות וואס מען בעט דורך יאר.

נאכדעם האבן מיר געטאנצן אין תצר פרייליכע טענין, אין אנהויב איז נישט געווען קיין מוזיק, די פאליציי האבן נישט געלאזט, ביז עס זענען אנגעקומען אפאר אינגעלייט און געמאכט הויכע פרייליכע מירונע מוזיק, איך האב געטאנצן און געמאכט קאדאטשקע מיט א פלאש אויפן קאפ; עס איז נישט שייך אראפצולייגן אויפן פאפיר וואס פאר א ליכטיגקייט מען שפירט אין מירון ל"ג בעומר.

אויפן וועג אראפ פון ציון האבן מיר מיט געהאלטן ווי עס קומען ארויס פון די וועלדער צענדליגע בחורים און אינגעלייט און צעברעכן די צוים וואס זיי האבן אוועקגעשטעלט נישט אריין צו לאזן די ערליכע אידן, און ווי די פאליציי טיילט מערדערליכע קלעפ. אויך אויפן וועג אראפ, צוריק אריין אין די געסלעך וואו מען וואוינט האבן זיי אונז נישט אריינגעלאזט, זיי האבן געבעטן שריפטן, מיר האבן זיי געזאגט מיר וואוינען אין די דירה, זיי האבן אונז נישט געגלייבט און דאך האבן זיי אונז געלאזט גיין.

\*זונטאג פרשת בחוקותי, ל"ג בעומר\*

מיר האבן זיך נישט געלייגט שלאפן, עס איז שוין געווען פיר אזויגער פארטאגס, מיר זענען אויפגעבליבן דאווענען ותיקין, געדאווענט שחרית אין קארלסבורג. נאכן דאווענען האבן מיר געטאנצן: "בר יוחאי", וואמרתם כה לחי", "אמר רבי עקיבא".

איך האב מסיים געווען ספר תיקונים, איך וויל דיר בעטן זאלסט אנהויבן א שיעור אין ספר תיקונים, לערנען יעדן טאג אביסל פארן

דאָווענען. דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן קכח): "אין ספר תיקונים ליגן אלע חכמות פון די וועלט".

איך האב זיך אראפגעלייגט שלאפן פאר אפאר שעה. דורכן טאג האט אויסגעזען אז מען וועט נישט קענען עפענען די חצר ביי זיידן, די פאליציי האבן געטיילט מכות רצח, אבער צוביסליך זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער און טויזנטער אידן, זיידן האט מיט זיין שטארקייט געזאגט זא עפענען די חצר און אנהויבן טיילן עסן פאר אלע געסט, מען האט געעפנט די חצר און געטיילט ווארעמע עסן; זופ, קוגל, פערפל, פיש מיט גרינצייג; מענטשן זענען געקומען עסן ווי פאר'חלשטע מענטשן וואס קומען פון מדבר, קיינער האט די יאר נישט געטיילט עסן, נאר ביי זיידן האט מען געטיילט עסן, אויך איז געווען מנינים נאך מנינים מנחה.

מיר האבן געלערנט תיקונים מיט אפאר חברים, אדורכגעלערנט די גאנצע הקדמה. נאכדעם מנחה, נאכדעם האט מען געמאכט א הדלקה.

מענטשן האבן געוויינט פון התגשות, מען האט געמיינט אז מען וועט נישט קענען די יאר מאכן קיין הדלקה, און ביים סוף האט דער אייבערשטער געהאלפן מען האט אנגעצינדן די הדלקה, יעדער האט געלייגט וואטע מיט אויל. איך האב געטראכט, וואס איז דאס לייגן וואטע מיט אויל? אז דער הייליגער רבי שמעון מיט די צדיקים, זיי נעמען וואטע און צינדן עס אן, מענטשן וואס זענען ווייט פונעם אייבערשטן דאס איז די וואטע, און מען גיסט אויף זיי שמן משחת קודש, מען ברענגט זיי צום אייבערשטן.

די טעגן, די הדלקה, די שמחה - איז אלע יארן אין לשער, בפרט די יאר; די מסירות נפש פון צענדליגער טויזנטער אידן וואס זענען געקומען פון די וועלדער, געגאנגען צופיס צענדליגע שעות, און ביים אנקומען האבן זיי געכאפט מערדערליכע קלעפ. איך האב דאס געזען מיט מיינע אויגן, ווייל זיידן'ס חצר געפינט זיך ביי די לינקע זייט פון מירון, נעבן דרך מהדרין. עס זענען אריינגעקומען א גאנצן טאג צעקלאפטע צעבלויטיגטע מענטשן, פון כאפן קלעפ פון די רוצחים.

עס האט זיך ארויסגעוויזן אז מירון איז נישט א פלאץ וואו מען קומט

זיך אויסלופטערן, מענטשן פלעגן אנוועק מאכן דאס פארן אויף מירון אז דאס איז א פלאץ וואו מען פארט זיך אויסלופטערן, אבער וואס קענסטו זאגן די יאר ווען מענטשן כאפן מכות רצח, פשוט כמשמעו, זיי הרג'ענען מענטשן מיטן טענה אז מען דארף זיי באשיצן פון ווערן געהרג'ט, און מען קומט ווייטער צום צדיק נעמען ישעות.

ביי חצות הלילה בין איך אנוועק געפארן פון מירון קיין ירושלים.

\*מאנטאג פרשת בחוקותי, ל"ד בעומר\*

שלמה איז אהיים געפארן זונטאג נאכט, ער איז אנוועק געפארן פון מירון פארנאכטס. אינמיטן וועג האט ער זיך געכאפט אז ער האט איבערגעלאזט זיין פאספארט, איך האב גלייך געבעטן דעם אייבערשטן פאר אים ער זאל האבן א וועג ווי צו באקומען זיין פאספארט און קענען אנקומען אהיים. עס איז נישט געווען א וועג ער זאל קענען צוריק קומען קיין מירון, די פאליציי האבן נישט אפגעלאזט, ווער עס האט געוואלט אריינקומען האט געכאפט מכות רצח.

אברהם רוטמאן האט געשאפט א וועג צום עירפארט, אים געטראגן די פאספארט. אברהם האט מיר זייער געהאלפן ביי די נסיעה מיט די וועגן, מיט די דירות, סיי אין מירון סיי אין ירושלים. ער האט צוגעשטעלט אלעס וואס מען דארף, און אויך וואס מען דארף נישט. ביסט דאך געווען פארניאר ל"ג בעומר, האסטו דאך אלעס אליינס מיטגעהאלטן.

שחרית האבן מיר געדאווענט אין שול, א מחי' צו זיין מיט אנשי שלומינו, אזא דרך ארץ, אזא איינגענעמע לופט, מען רעדט בדרך הישר והרצוי לפניך, און דאס איז דער סימן וואס שרייט ארויס פון א תלמיד היכל הקודש, 'דרך ארץ', 'די שפראך ווי מען רעדט איינער צום צווייטן, און אז דו זוכסט א גוטע חבר צווישן אנשי שלומינו - זאלסטו בודק זיין די שפראך, די וועג ווי יענער רעדט צו א צווייטן.

נאכן דאווענען האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא, נאכן שיעור האבן מיר גערעדט פון דעם וואס די תורה זאגט (ויקרא כו, ו): 'וחרב לא תעבד בארצכם', זאגן די הייליגע חכמים (תענית כב): 'אפילו חרב של שלום', מען



קען זען צווישן נאנטע מענטשן וואס זענען פלומריש חברים די וועג ווי זיי רעדן, מען שטעכט זיך, מען פליקט זיך, מען בריקעט זיך, און דאס איז פלומריש חברים, זאגט אבער די תורה: "אם בחקותי תלכו", אויב מען וועט זיך פירן ערליך, וועט זיין: "וחרב [של שלום] לא תעבד בארצכם", א פרידליכע שווערד וועט נישט זיין צווישן ענק, מען וועט זיך נישט שטעכן. אוי וויי, אוי געוואלד, וואלטן מיר זיך ליב געהאט, וואלט געווען שלום צווישן אנשי שלומינו, מען וואלט גערעדט מיט כבוד איינער צום צווייטן - וואלט דער רבי אונז געברענגט צו די העכסטע מדריגות, ובעונותינו הרבים פעלט צווישן אונז די ליבשאפט, און דאס מאכט חרוב אלעס. אזוי ווי רש"י זאגט (ויקרא כו, ו, דבור המתחיל ונתתי שלום): "הרי מאכל, הרי משתה", מען קען אלעס האבן, עסן און טרינקען, "אם אין שלום, אין פלום", אבער אן שלום האט מען גארנישט, און דאס מיינט מען אויף עסן און טרינקען פון די נשמה, מען האט דעם רבינס אוצרות, די קנואל וואס פליסט, די נחל גרובע מקור חכמה, אבער אם אין שלום אין פלום.

עס רייסט מיר ביים הארץ אז מען שפירט נישט אין אלע שולן וואס טראגט מיין נאמען אויפן טאוועל א ליבשאפט, וואלט מען געגאנגען התבודדות און געבעטן דעם אייבערשטן אויף דעם: "הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל נישט זיין פארנומען מיט אנדערע, הייליגער באשעפער, נאך אביסל בין איך א גוסס, נאך אביסל בין איך א מת, מען וועט מיך לייגן אין קבר, עס וועט וואקסן אויף מיר קוצים וברקנים, הייליגער באשעפער וואס איז מיט מיר? איך פארגעס פון עלמא דאתי, איך מאך מחלקת, איך מאך רייבערייען, איך טראג לשון הרע, באלד וועט קריכן אויף מיין צינג ווערעם, זיי וועלן קריכן פון בויף אריין אין מויל, צוליב די זינד פון לשון הרע, צוליב רעדן פון אנדערע", וואלט מען זיך מתבודד געווען יעדן טאג אויף דעם, צו געדענקען פון יענע וועלט - וואלטן מיר שוין פון לאנג זוכה געווען צו קומען צו הויכע מדריגות הצדיקים.

טייערער ליבער נחמן נתן, מיין טייערער זון, זיך נישט אין קיין מושב לצים. וואו עס זיצן צוויי מענטשן און מען רעדט נישט פון תכלית - זאלסטו

זיך אויפהייבן און נישט זיצן דארט, "משה קבל תורה מסיני" - און געזאגט: "שנים שיושבין, ואין ביניהן דברי תורה" - איז א מושב לצים, משה רבינו זאגט אונז פון בארג סיני (אבות ג, ב) מען זאל נישט זיצן ביי שמועסן וואס מען רעדט פון דעם און פון יענעם, און אויב שטייט אויפן טאוועל בנשיאות מיין נאמען, האט דאס פלאץ גארנישט מיט מיר, "ובקהלם אל תחד כבודי", איך פעט דעם אייבערשטן עס זאל נישט זיין אין אונזערע ד' אמות קיין שום ליצנות.

מיר זענען געבליבן אין שול ביז מנחה, מיר האבן געדאווענט מנחה. נאכדעם דורכן טאג איז געווען קבלת קהל, די משפחות וואס האבן געהאט שאלות זענען געקומען. אויך איז געקומען שמואל הפהן, דער וואס מאכט די ענגלישע גליון "ווערטער פון חזוק", ער האט געמאכט א סיום הש"ס, ער איז געקומען מיט זיין גאנצע משפחה, מיט אלע קינדער, עס איז געווען א גרויסע שמחה.

אויך איז געקומען א פארפאלק, און די ווייב האט געזאגט אז זי האט זיך אפגעשוירן ל"ג בעומר. איר מאמע שערט זיך נישט די האר, אויך נישט די שוועסטער, אבער פון די חזוק וואס זי הערט אין היכל הקודש פון דאס גרויסקייט פון זיך שערן די האר - האט זי דאס געטון.

אויך האבן מיר אסאך אינגעלייט געזאגט אז ביי זיי אין שטוב האט מען זיך נישט געשוירן, און נאר בזכות די חזוק וואס מען רעדט פסדר פון דאס הייליגקייט פון זיך שערן - דאס געבט זיי די שטארקקייט דאס צו טון.

איך וועל דיר זאגן דעם אמת, עס איז דא צייטן וואס מען שפירט ביי זיך ווי מען טוט גארנישט, מען שפירט זיך אזוי ווייט, מען שפירט ווי מען ווערט אויס, דעמאלט טראכט איך: וועל איך האבן נאר די זכות פון ברענגען קדושה וטהרה ביי אידישע שטיבער, פרויען זאלן זיך שערן די האר נאך די חתונה - איז מיר שוין אלעס פדאי, און דאס אליין וועט מיך ראטעווען פון אלעם שלעכטס. ווייל רבי שמעון זאגט (תיקונים תיקון ע, דף קכד ע"א): "ואתתא בגין דאיהי מסטרא דשמאלא, לא צריך לאתגליא בה שערא, דלא ישתמודעין בה מארי דדינא", ביי א פרוי מיט האר איז דא דינים רחמנא

לצלן; וואלטן פרויען געוויסט וואס פאר א צרות די האר ברענגט - וואלטן אלע דאס אראפגענומען אן קיין קרעכץ, נאר מיט די גרעסטע שמחה. ביינאכט איז געווען א שיעור, עס האט זיך אנגעהויבן מיט א סיום הש"ס פון א אינגל משה ארני יוזשעף, אויף א ברוידער זיינע, דוד - בן ישראל, האט געמאכט א סיום אויף משניות. דער עולם איז געווען אזוי איבעראשט, זען קינדער וואס לערנען אויפן סדר דרך הלימוד (המבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), מיר האבן גערעדט ביים שיעור שיינע חיזוק, קענסט הערן די שיעור אויפן האטליין.

**\*דינסטאג פֿרשת בחוקותי, ל"ה בעמר\***

אינדערפרי איז געקומען משה שמואל דער מגיד שיעור אין ירושלים מיד באגלייטן צו גיין דאווענען שחרית, מיר האבן גערעדט ווי אזוי מען קען מאכן בעסער מיט די תלמידים. נאך שחרית האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא (בבא מציעא, דף ז), מיר האבן געלערנט אינעם דף, רבי יוחנן זאגט: "עקימת שפתים הרי מעשה", מיר האבן זיך זייער מחזק געווען מיט די גמרא, ווייל מענטשן זאגן מען דארף עפעס טון, מען קען נישט נאר רעדן צום אייבערשטן, דא זאגט די גמרא אז מאכן מיט די ליפן הייסט טון, עס איז א מעשה. מיר האבן גערעדט וואס רבי נתן זאגט: "מענטשן זאגן אז מען טוט העלפט דער אייבערשטער, איך זאג פארקערט, אז דער אייבערשטער העלפט קען מען עפעס טון", און אז מען בעט דעם אייבערשטן - דאס איז טון, און מען דארף נאר דאס טון, בעטן און בעטן און נאכאמאל בעטן.

אויף איז געקומען דער סופר דוד קליערס מיט די ערשטע יריעה, איינער פון אנשי שלומינו פון שטעטל הרוצה בעלום שמו, הויבט אן שרייבן א ספר תורה, איך האב געשריבן די ווארט בראשית.

נאך דעם האט מיר דער מנהל יצחק גענומען אין חדר, ממש א חלום; עס זיצן מלמדים, יוסי פ"ץ און יענקי גוטמאן, און לערנען מיט די קינדער מיט אזוי סאך הארץ, מיט אזוי סאך געדולד, די קינדער זענען גליקליך אז זיי זענען אין היכל הקודש חדר, וואס מען האט סבלנות צו זיי, מען לערנט

זיי אמונה, אהבת השם ותברך, מען מאכט נישט קיין אונטערשייד צווישן ארעם אדער רייף, ביי אונז דארף מען חיזוק אויף פארקערט, אויף ליב צו האבן די קינדער וואס די עלטערן האבן געלט, וואס זענען זיי שולדיג אז זייער טאטע האט געלט? ווייל ביים בעל תפלה אז מען וויל איינעם טשעפען - טשעפעט מען אים אז ער האט אסאך געלט, (ע"נ ספורי מעשיות, מעשה יב).

אויף בין איך געווען אין בית פיגא, די טיטשערס זענען זייער איבערגעגעבן, זיי ארבעטן מיט א שטארקע געפיל. איינע פון די לערעריןס האט מיר געפרעגט אויב עס איז ריכטיג צו זאגן יעדן טאג מיט די קינדער ביי שלא עשני גוי "שכח אייבערשטער איך בין נישט קיין גוי, איך שמיר נישט מיין ליפן, איך שמיר נישט מיינע אויגן וכו' וכו'"; איך האב געזאגט, מען דארף לערנען ריכטיג, נאר אזוי קען מען מצליח זיין, מען קען נישט צולייגן וכו', מען ווערט נישט קיין גוי אז מען שמירט זיך וכו', מען דארף זינגען: "שלא עשני גוי, שכח אייבערשטער איך בין א איד, איך בין נישט קיין גוי", און באזונדער לערנען די קינדער דאס שיינקייט פון זיין איידל, פון זיין באשיידן; נאר אזוי איז מען מצליח, אז מען לערנט ריכטיג.

נאכדעם בין איך אהיים און אויפגענומען מענטשן, שמעון עוזר פערל האט מיך אהיים גענומען מיט די קאר.

נאכמיטאג זענען די בחורים געקומען אין די דירה דאווענען מנחה, איך האב זייער הנאה געהאט צו שמועסן מיט זיי.

איך בין געגאנגען געבן שלום פאר הרב רבי שמעון שפירא שליט"א. איך האב געהערט פון משה שמואל אז ער וויל קומען צו מיר אפנעמען שלום, עס איז מיר נישט איינגענעם צו זען אז אזא פערזענליכקייט קומט צו מיר, איך האב זיך נאכגעפרעגט וואו איך קען גיין צו אים, מען האט מיר געזאגט אז ער זיצט אין די ברוסלבע שול אין מאה שערים, בין איך אהין געגאנגען צו אים מיט שמעון עוזר. ער האט זיך זייער געפרייט, ער האט מיך ארויפגענומען אין ווייבער שול, מיר געוויזן פון דארט דעם רבינ'ס בענקל, איך האב זיך זייער געפרייט אים צו באגעגענען.

איך בין אויך געגאנגען מנחם אכל זיין ר' אהרן גאלדשטיין, זיין טאטע

איז נפטר געווארן ל"ג בעמר פארנאכטס. אהרן איז א גרויסער מפיץ, ער פארשפרייט א גאנצן טאג ספרים און קונטרסים פון מוהרא"ש. דארט זענען געזיצן א גרויסער עולם, אלע האבן זיך באדאנקט פאר די שיעורים. אויף אין מירון האבן מיר בלי גוזמא הונדערטער אינגעלייט און בחורים געזאגט שפח פאר די שיעורים, ספרים און גליונות, וואס דאס איז זייער גאנצע חיות.

די יאר איז געווען אין קארלסבורגער חצר דער פלאץ וואו אלע זענען געקומען עפעס טועם זיין, און אלע אן אויסנאם האבן זיך באדאנקט.

מען זעט אז אנשי שלומינו אין ארץ ישראל טוען מער אין הפצה ווי אנשי שלומינו אין אמעריקע, וואו דו גייסט און וואו דו שטייסט זאגט מען שפח פאר די חזוק בריוו, און אזוי ווייטער, זיי זענען פריש אין הפצה, און דאס האלט זיי אליינס בלייבן פריש ביים רבי'ן; ווייל נאר אז מען איז עוסק אין הפצה בלייבט מען פריש מקורב, און אז מען האלט עס נאר פאר זיך - ווערט מען אלט און אויסגעלאשן.

אויף איז מיט געקומען ישראל גרומאן פון הר יונה, ער איז געקומען מיר ווייזן דעם ספר תורה וואס ער שרייבט יעצט פאר די קהילה, א קליינע ספר תורה צו קענען מיטנעמען קיין אומאן אויף ראש השנה. מיר האבן געהאט שיינע שיחות אויפן וועג גייענדיג, מיר האבן זיך זייער מחזק געווען צו לערנען יעדן טאג דעם רבי'ס ספרים, ווי דאס טוט ראטעווען דעם מענטש.

#### \*אויפן וועג אהיים\*

דינסטאג נאכט בין איך געפארן קיין בני ברק, איך בין געגאנגען צו זיי א צווייטע מאל, סיי ביים אנקומען און סיי ביים אהיים גיין, ווייל זיי זענען זייער פריש אין הפצה. דארט ברענט א פייער פון הפצה, אין א געוויסע זין מער ווי אין אנדערע שטעט.

אויפן וועג האבן מיר זיך אפגעשטעלט ביים הר המנוחות, דארט ליגן זיידן און באבי פרידמאן, רבי יצחק דוד הפהן פרידמאן און באבי רחל עליהם השלום, מיר האבן מתפלל געווען. אויף בין איך צוגעגאנגען צום

קבר החיד"א, איך פלעג גיין אסאך אלס בחור מיט עלטער זיידן  
מקארלסבורג דארט מתפלל זיין.

אין בני ברק אין שול האבן זיך צאמגעזאמעלט א ריזיגן עולם, מיר  
האבן קודם געדאווענט מעריב און געציילט ספירה. עס איז געווען א סיום  
הש"ס פון וואלווי לעווי, א זון פון דער גבאי אין בני ברק שול ר' יואל, עס  
איז געווען אזוי שייך צו זען ווי א יונגער בחור האט מסיים געווען גאנץ  
תלמוד בבלי.

ביים אנקומען אין בני ברק איז מאמי געגאנגען אין שטוב פון משפחת  
לעווי, עס זענען זיך צאמגעקומען דארט פרויען פון אנשי שלומינו. מאמי  
האט זיך זייער גוט געשפירט צווישן זיי, איין זאך איז איר נישט איינגענעם  
געווען, ווען זי איז אריינגעקומען האבן זיי זיך אלע אויפגעשטעלט, מאמי  
האט דאס נישט געקענט נעמען, זיי מיינען אז דאס איז א רביסטעווע, א רבי  
מיט א רעביצין, זיי ווייסן נישט אז מיר זענען פשוטע מענטשן, און די אלע  
זאכן האט נישט קיין שייכות מיט אונז.

אויך האב איך היינט געהאט א ברית אין ישיבה, זושא דער גבאי פון  
מאנסי שול איז געקומען קיין וויליאמסבורג מאכן די ברית, ער האט מיך  
מכבד געווען מיט סנדקאות, אבער איך האב געזען אז עס איז דא זיידעס  
חשובע אידן, תלמידי חכמים, האב איך געזאגט פארן זיידע: "זושא האט  
מיך מכבד געווען מיט סנדקאות, און איך בין איך מכבד מיט די פיבוד";  
און דאס דארפן אלע אינגעלייט וויסן, אז מען האט זיידעס ערליכע אידן -  
געבט מען זיי די פיבודים. איך דארף נישט די זאכן, איך ווייס נישט וואס מען  
וויל דא פון מיר, מען דארף מכבד זיין די זיידעס, און אז מען וויל איך זאל  
זיין סנדק - קען מען ברענגען דעם קינד שפעטער אין חדר און אין ישיבה  
אלע זאכן לערנען און דאווענען, דאס איז אויך סנדקאות.

\*מיטוואך פרשת בחוקותי, ל"ו בעומר\*

מיטוואך פארטאגס זענען מיר אנגעקומען אין אמעריקע, אלי האט מיך  
אפגעווארט, ער איז מיר זייער געטריי. עס האט גענומען אביסל לענגער,  
ווייל מיר האבן געהאט אין א זעקל טרויבן, מיר האבן נישט געוויסט אז דאס

איז אזוי הארב. אינמיטן קומט א פאליציי מיט א הונט און דער הונט האט געשמעקט אונזער זעקל און געגעבן א היס, מען האט צוגענומען מאמיס פאספארט און אונז אויפגעהאלטן פאר א שטיקל צייט. ברוך השם אז מען האט אונז נישט באשטראפט נאר צוגענומען די טרויבן, און מיר זענען אהיים געקומען בשלום.

איך בעט דיר זייער, גיי יעדן טאג אביסל התבודדות, שמועס זיך אויס דאס הארץ מיטן אייבערשטן; אז מען גייט התבודדות ווערט מען צוגעקלעבט צום אייבערשטן.

אין מירון האבן די בחורים מיד געפרעגט אויב איך ווייס וואו די פתח המערה פון רבי שמעון איז, ווייל איך האב זיי דערציילט אז די פלאץ געבן די הכנסת אורחים וואס שטייט דארט א טאנוועל 'דא איז דער פתח המערה' - דאס איז נישט וואר, דאס איז א פלאץ וואו מען מאכט געלט פון אמעריקאנער וואס לאזן זיך מעלקן, און עלטער זידי האט מיר געזאגט אז רבי אשר זעליג האט אים געוויזן וואו דער פתח המערה איז, האבן מיר די בחורים אנגעהויבן מוטשען אויב איך ווייס וואו דאס איז, איך האב זיי געזאגט איך קען זיי ווייזן, זיי זענען געווארן זייער פרייליך, איך האב זיי געוויזן אויפן מויל, די מויל איז די עפענונג צו די מערה, מערה איז א לשון פון זיין באהאפטן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (מלכים א' ז, לו): "כמעז איש וליות סביב", זאגט רש"י: "לשון אחיזה ודבוק", אזוי ווי מען נעמט זיך ארום, מען ווערט איינס, אויך איז דא אין משניות די לשון (עוקצין ג, ח): "ומערה בקלפה"; די מויל איז די פתח המערה, די וועג צו ווערן ארוםגענומען מיטן אייבערשטן, ווערן איינס מיטן אייבערשטן; אז מען גייט יעדן טאג התבודדות, מען רעדט זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן, מען דערציילט אלע שלעכטע בלוט וואס מען האט, אלע שווערע נאטורן, אלע שלעכטס וואס דער סמ"ך מ"ם ברענגט, מען וויינט צום אייבערשטן: "רבונו של עולם העלה מיר, איך וויל אויך זיין א איד, איך וויל נאר טראכטן פון דיר, נאר רעדן פון דיר" - קומט מען אן אין די מערה פון די צדיקים, מען ווערט באהאפטן צום אייבערשטן מיט די שטערקסטע מדריגה.

איך האב דיר געשריבן נאר ממש א פינטל פון וואס עס איז אריבער, און פון די געפילן וואס מען איז זוכה ביי די צדיקים, איך האף דו וועסט ענדיגן ש"ס די יאר, וועל איך דיר מיטן אייבערשטנס הילף נעמען קומענדיגע יאר ל"ג בעומר.

אויך וויל איך זייער שטארק ענדיגן מיט דיר דעם גאנצן זוהר און מאכן ל"ג בעומר די סיום.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...





# איש אמונות

איך בין ליכטיג און פרייליך ווייל איך לערן תורה  
פעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת במדבר, ב' סיון, שנת תשע"ו לפרט קטן  
לכבוד ... גרו יאיר

אזוי ווי מיר גרייטן זיך שוין צו קבלת התורה, איז יעצט די ריכטיגע  
צייט זיך צו באנייען און אנהויבן לערנען די הייליגע תורה; מען זעט אז  
יעדער איד ווערט נתעורר יום טוב שבועות, און מען מאכט אפ אז מען גייט  
לערנען, אפער נאכדעם פאלט מען צוריק און מען לערנט נישט, דער סיבה  
פון דעם איז ווייל מען ווייסט נישט פונעם "דרך הלימוד" וואס דער  
הייליגער רבי האט אונז געגעבן (עיינ שיחות הר"ן, סימן עו), אז מען דארף נישט  
פארשטיין ווען מען לערנט, מען דארף נאר זאגן די ווערטער אפילו מען  
פארשטייט נישט, עין שם.

ברוך השם אז מיר ווייסן פון רבי'ן און מיר גלייבן אין רבי'ן, קענען מיר  
יא אנהויבן לערנען, ווייל אין יעדע מצב - אפילו מען איז פארזאגט און  
פארפלאגט, דאך קען מען זאגן די ווערטער פון די תורה.

אז מען לערנט תורה ווערט מען פרייליך, און אז מען איז פרייליך האט  
מען אלע ישועות; מיר האבן געהאט אין ירושלמי (שקלים פרק ג', הלכה ב) אז  
מעשה, א חשוב'ע הערנטע האט געבעטן רבי יונה זאל אים זאגן אויב ער  
טוט איינע פון די דריי זאכן - אויב ער שיפורט; אדער ער בארגט אויף  
ריבית; אדער ער האדעוועט חזירים וואס מען מאכט פון דעם אסאך געלט;

ווייל זיין פנים איז אזוי ליכטיג און עס שיינט, וואס דאס ווייזט אז ער מאכט אסאך געלט אן ארבעטן שווער, זאגט איר רבי יונה: איך זאג דיר צו אז איך טו נישט קיין איינע פון די זאכן, נאר איך לערן תורה, און עס שטייט (קהלת ת, א): "חכמת אדם תאיר פניו", אז מען לערנט ווערט מען פרייליך, און מען פאקומט א ליכטיגע פנים; אזוי ווי עס שטייט (תהלים יט, ט): "פקודי ה' ישירים משמחי לב", אז מען לערנט ווערט מען פרייליך.

ווען מיר זאלן נישט מקורב ווערן צום רבי'ן נאר פארן דרך הלימוד אליין - "דיינו"; שטארק דיך, און לייג יעצט אריין אין טאש א קליינע משניות, ווייל דו קענסט נישט וויסן וואו דו דארפסט היינט אנקומען און דו וועסט קענען לערנען דארט פּרקים משניות; א מענטש טרעפט זיך ביי א דאקטער אדער אויף א פלאץ וואו ער דארף ווארטן און ער האט נישט וואס צו טון, אויב האט ער מיט זיך א ספר קען ער זוכה זיין צו לערנען אין די צייט. אויף לייג אריין א משניות אין דיין קאר, אזוי וועסטו האבן שמירה און דו וועסט זוכה זיין צו לערנען תורה.

א גוטן טאג.

...



ווער עס לערנט תורה, נעמט זיך די תורה אן פאר אים

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת נשא א', ד' סיון, מ"ח לעומר, שנת תשפ"ג לפ"ק  
לקבוד ... נרו יאיר

יעצט קומט דער הייליגער יום טוב שבועות, מיר גייען נאכאמאל מקבל זיין די תורה.

ווער עס לערנט תורה - נעמט זיך די תורה אן פאר אים, די תורה היט אים און עס היט זיינע קינדער. אזוי ווי די הייליגע חכמים דערציילן (תהיגה טו): עס איז אמאל געווען א הונגער יאר, עס איז נישט געווען וואס צו עסן, און די טאכטער פון אחר איז געקומען צו רבינו הקדוש, זי האט אים געבעטן: "רבי, פרנסני", רבי געבט מיר עפעס עסן, האט רבינו הקדוש איר

געפֿרעגט: "בת מי את?", וועמענס טאכטער ביסטו? האט זי געענטפֿערט: "בתו של אחר אני", איף בין א טאכטער פון אחר, האט רבינו הקדוש געזאגט מיט וואונדער: "עדין יש מזרעו בעולם", ער האט נאך קינדער דא אויף די וועלט? עס שטייט דאך (איוב יח, יט): "לא נין לו ולא נכד בעמו ואין שריד במגוריו", עס וועט נישט בלייבן קיין קינדער און אייניקלעך פון א רשע, האט זי געבעטן: "זכור לתורתו ואל תזכר מעשיו", איך בעט דעם רביין זאל געדענקען די תורה וואס ער האט געלערנט און נישט זיינע שלעכטע מעשים. ווען זי האט דאס ארויסגעזאגט איז אראפגעקומען א פייער פון הימל און פארברענט די בענקל פון רבינו הקדוש, זיך אנצונעמען פאר אים, האט רבינו הקדוש זייער געוויינט און געזאגט: "ומה למתגנין בה כה, למשתבחין בה על אחת כמה וכמה", מה-דאך ווען א רשע לערנט תורה קומט די תורה און נעמט זיך אן פאר אים, איז דאך אנדאי און אנדאי ווען אן ערליכער איד וואס גלייבט אינעם אייבערשטן לערנט תורה - וועט זיך זיכער די תורה אננעמען פאר אים.

היינט נאכט וועט זיין א שיעור, מיר וועלן זיך מחזק זיין מיטן הייליגן רבינים עצות און שכל, זיך גרייטן פאר קבלת התורה. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...



קיינער האט נישט א בעסערע לעבן ווי מיר

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פֿרשת במדבר, ג' סיון, שנת תשע"ו לפֿרט קטן  
לְכָבוֹד ... נְרוּ יְאִיר

"אשרינו שזכינו להתקרב לרבנו" - דאס דארפן מען זינגען און טאנצן יעדן טאג; אז ברוך השם מיר האבן אזא רבי וואס געבט אויז אועלכע וואונדערליכע עצות וואס משיח וועט אריין ברענגען אין די וועלט, און געלויבט איז דער אייבערשטער אז מיר ווייסן עס שוין יעצט. געדענק וואס מוהרא"ש האט גע'חזר'ט מיט אויז ביי יעדע שיעור, אז

מיר זאלן זיך נישט קריגן אין שטוב, נאר מוותר זיין, און פרוברירן מיט אלע כחות נאכצוגעבן אין שטוב; מוהרא"ש זאגט אז יעדער מענטש האט קשיות אויפן אייבערשטן, אנגעפאנגען פון א בחור - וואס פרגוט: "פארנואס האב איך נאכנישט קיין שידוך?" א אינגערמאן פרגוט: "פארנואס האב איך דוקא אזא ווייב?" אפער וואויל איז דעם מענטש וואס איז זיך מבטל פארן אייבערשטן, און ער גלייבט מיט אמונה שלימה אז דער אייבערשטער ווייסט בעסער ווי אים וואס איז גוט פאר אים, און ער גלייבט אז - אויב האב איך נאכנישט מיין שידוך איז דאס גוט פאר מיר, און אז דער אייבערשטער האט מיר געגעבן אזא ווייב - איז דאס גוט פאר מיר, און איך דארף פרוברירן מיט אלע מיינע כחות צו טרעפן די גוטס אין איר'.

איך בעט דיר זייער מיין טייערע חבר, זאלסט נישט מיינען קיין איין רגע אז א צווייטער האט א בעסערע לעבן פון דיר, אדער א צווייטער האט א בעסערע ווייב ווי דיר - דאס איז א גרויסער דמיון, ווייל אז דו קענסט זיך נישט אויסקומען מיט די פרוי וואס דער אייבערשטער האט דיר געגעבן, וואלסטו זיך זיכער נישט געקענט אויסקומען מיט א צווייטע פרוי וואס דו מיינסט אז זי איז גוט פאר דיר.

דער יצר הרע האט פיינט א מענטש, און ער וויל אים הרגענען און צונעמען זיין לעבן; ער מאכט אז דער מענטש זאל נישט זיין צופרידן פון זיין לעבן, פון זיין ווייב און פון זיינע קינדער. ער רעדט איין פארן מענטש אז א צווייטער האט א בעסערע לעבן, א בעסערע ווייב, בעסערע קינדער, א בעסערע דזשאב וכו'. עס איז דא א ווארט אין קבלה שפראך "עירוב טוב ורע"; מוהרא"ש האט אונז אויסגעלערנט אז אלע הויכע ווערטער איז פאר אונז געזאגט געווארן, און מיר קענען עס פארשטיין. "עירוב טוב ורע" מיינט, אז ווען אדם הראשון האט געגעסן פונעם "עץ הדעת" איז געשען א "עירוב טוב ורע", אז יעדער מענטש מיינט: "ביי מיר איז שלעכט, און ביי יענעם איז גוט"; מען מיינט אז די "טוב" איז ביי יענעם, און דער "רע" איז ביי מיר. אנשטאט מען זאל טראכטן אז ביי מיר איז ברוך השם גוט, און ביי יענעם ווייס איך נישט, און איך וויל נישט וויסן;

טראכט מען די גאנצע צייט: 'פארנוואס ביי מיר איז נישט גוט?' 'פארנוואס האב איך באקומען אזא ווייב וכו' ? אנשטאט מען זאל זיין פרייליך, און לויבן דעם אייבערשטן אויף וואס מען האט, און אויף וואס מען האט נישט - מחלות און שוועריקייטן וואס מענטשן מאכן נעבעך מיט, רחמנא לצלן.

א ברסלב'ער חסיד גייט שטענדיג ארום מיט א שמייכל, און טאנצט און זינגט און לויבט דעם אייבערשטן. איך האב געהערט פון א ברסלב'ער איד, א תלמיד "היכל הקודש" א מורא'דיגע ווארט; עס איז דא אן אויסדרוק וואס מענטשן זאגן: "אלעס אינאיינעם, איז נישט דא ביי קיינעם", האט ער געזאגט: "אלעס אינאיינעם איז נישט דא ביי קיינעם, אויסער ביי איינעם; ביי מיר", און ער זינגט דאס מיט זיין ווייב און קינדער און פאר זיינע חברים; וואס זאל איך דיר זאגן, עס האט אלע חן אויף דער וועלט ווען א מענטש וואס קען קוים אדורכשטופן די וואף, און קוים וואס ער האט אויף שבת צו מאכן, און מיט דעם אלעם גייט ער ארום אזוי פרייליך, און זינגט: "אלעס אינאיינעם איז נישט דא ביי קיינעם, אויסער ביי איינעם; ביי מיר".

דערפאר זע אויף צו זינגען דעם ניגון: "אלעס אינאיינעם איז נישט דא ביי קיינעם, אויסער ביי איינעם; ביי מיר" - וועסטו האבן אלעס גוטס. רפי נתן האט געזאגט: "ווען דער אייבערשטער הערט ווי א מענטש דאנקט אים און ער לויבט אים, זאגט ער פאר די מלאכים קוקט אן דעם איד, ער האט גארנישט און ער דאנקט מיר, איך וועל אים ווייזן וואס גוטס מיינט, און פארקערט איז אויף אזוי, אז דער אייבערשטער הערט ווי איינער הערט זיך נישט אויף אפצורעדן, זאגט ער: "איך וועל אים ווייזן וואס שלעכטס מיינט".

איך בעט דיר, זיי פרייליך מיט די ווייב און מיט וואס דער אייבערשטער האט דיר געגעבן; געדענק ווען דו ביסט געווען א בחור האסטו נישט געוואלט לעבן, האסט נאר געוואלט חתונה האבן, נו, האסט דאך שוין חתונה געהאט, זיי פרייליך! טראכט נישט: "מע, מייין ווייב איז א שלעכטע,

אַן עקלדיגע וכּו", נאַר זוך אויף אַ נקודה טובה, און זיי איר זין לַפּף זכות.  
מען גייט שוין באלד אהיים, און עס איז אַ שאד פאר די פאר יאר וואס מיר  
לעבן, אז מיר זאלן זיך קריגן און בלאזן איינער אויפן צווייטן.

יעצט לכבוד יום טוב שבועות זע צו קויפן פאר דיין ווייב אַ שיינע זאך,  
און שיינע בלומען; און דער עיקר שרייב איר אַ קליינע צעטעלע מיט אַפּאר  
שיינע ווערטער, ווי למשל:

יישר פת מיין טייערע ...

דו ביסט מיין לעבן.

איך האב דיר ליב.

איך דאנק דיר פאר אלעס וואס דו טוסט פאר מיר און פאר די קינדער.  
זאל המרבה הרי זה משבח; עס דארף נישט גראמען, עס דארף נאר זיין  
פון הארץ, און אז עס איז נישטא א הארץ מאכט מען זיך א הארץ. אזוי ווי  
רבי נתן האט געזאגט פאר איינעם וואס האט אים געפרעגט: "ווי נעמט מען  
א הארץ?" האט אים רבי נתן געזאגט: "דו האסט אויך א הארץ, נאר דו  
באהארצט עס נישט".

וואס זאגט דער רבי נאך די מעשה פונעם חכם און תם? "פארשטיי גוט  
ווי אזוי מען קען האבן א גוט לעבן" (ספורי מעשיות מעשה ט), עיין שם.  
אַ גוטן טאג.

...



פארנוואס עסט מען מילכיגס און קרעפלעך שבועות?

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פרשת במדבר, ד' סיון, מ"ח לעומר, שנת  
תשע"ח לפרט קטן  
לכבוד ... נרו יאיר

אשרינו מה טוב חלקינו אז מיר ווייסן פון הייליגן רבי'ן; וויפיל מיר  
זאלן נאר דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן איז עס נישט גענוג. וואס  
וואלטן מיר געטון אן דעם רבי'ן? ווי וואלטן מיר זיך אהין געטון?! דער

הייליגער רבי געבט אונז שכל און פארשטאנד מיר זאלן וויסן ווי אזוי זיך צו דערהאלטן אין יעדן מצב, ער מאכט אונז פרייליך און שטארקט אונז.

געלויבט דעם אייבערשטן אז מיר זענען שוין זוכה אריין צו גיין אינעם יום טוב שבועות - זמן מפתן תורתנו, מיר גייען זוכה זיין צו קבלת התורה; דארפן מיר געדענקען וואס דער רבי זאגט, אז אויב מען וויל תשובה טון דארף מען פארגעסן וואס איז געווען, מען דארף זיך גענצליך באנייען, נאר אזוי קען מען תשובה טון.

מוהרא"ש זאגט א שיינע טעם פארנוואס מען עסט מילכיגס שבועות; ווייל דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן כו): "ביי די וועלט איז שכחה א חסרון, אבער ביי מיר איז שכחה א גרויסע מעלה", ווייל ווען עס וואלט ווען נישט געווען קיין שכחה וואלט מען נישט געקענט דינען דעם אייבערשטן, מען וואלט נישט אויפגעהערט צו טראכטן פונעם פארגאנגענהייט, פון אלע דורכפעלער און אלע פראבלעמען וואס מען איז אדורך, דאס וואלט געמאכט אז דער מענטש זאל נישט פרוברין נאכאמאל אנצוהויבן פון דאסניי, אבער יעצט אז עס איז דא שכחה, קען מען זיך באנייען און אנהויבן פון פריש; דעריבער ווען מיר גייען מקבל זיין די תורה עסן מיר מילכיגס, פרי צו געדענקען אז מיר זענען ווי גיי געבוירן; א קליין קינד עסט דאך נאר מילך, דעריבער עסן מיר מילכיגס צו ווייזן אז מיר זענען גיי געבוירן, מיר הויבן אן פון דאסניי זיין ערליכע אידן.

מוהרא"ש זאגט: מען זעט אז די תורה הויבט זיך אן מיטן אות 'ב' וואס איז פארמאכט פון אלע זייטן, עס איז אפן נאר אויף פאראויס; דאס קומט אונז לערנען אז אויב מען וויל מצליח זיין טאר מען נישט קוקן אויף צוריק, נאר אויף פאראויס; נאר אזוי קען מען מקבל זיין די תורה און נאר אזוי קען מען מצליח זיין אין לעבן.

דער הייליגער חוזה פון לובלין זכותו גגן עלינו זאגט, פארנוואס עסט מען מילכיגס שבועות? ווייל יעדע עסן וואס ווערט פארדארבן קען מען שוין נישט ניצן, מען ווארפט דאס אנוועק, חוץ מילך; וואס אפילו אז עס

ווערט פארדארבן קען מען דאס נאך נוצן, מען קען מאכן דערפון קעז; דערפאר עסט מען מילכיגס שבועות, ווייל מען וויל ווייזן פארן מענטש, אפילו דו ביסט אראפגעפאלן אין עבירות, דו ביסט פארדארבן געווארן, דאך קענסטו נאך תשובה טון און ווערן א צדיק, אזוי ווי פארדארבענע מילך וואס מען ווארפט נישט אוועק נאר מען מאכט דערפון פיינע קעז.

דאס לערנט אונז דער הייליגער רבי: "עס איז נישט דא קיין יאוש"; דער רבי האט געשריגן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עח): "אין שום יאוש בעולם כָּלָל!" זאגט רבי נתן (שיחות ה"ן, סימן קנג) דער רבי האט דאס געשריגן מיט זיין גאנצע פֿת, ער האט געשריגן בכל גְדוּל: "גי'וואלד, זייט אייך נישט מייאש, קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען"; עס איז נישט דא אזא זאך ווי יאוש, נישטא קיין מענטש וואס קען נישט תשובה טון און עס איז נישטא קיין עבירה וואס מען קען נישט מתקן זיין.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן קיב): "אם אתה מאמין, ש'כולין לקלקל, תאמין ש'כולין לתקן", אויב דו גלייבסט אז דו קענסט טון שלעכטס גלייב אויף אז דו קענסט פאררעכטן; מען דארף גלייבן אין דעם, מען דארף וויסן אז דער אייבערשטער נעמט אן אונזער תשובה, ער ווארט אז דער מענטש זאל זיך צוריקקערן צו אים.

דער יצר הרע וויל נאר איין זאך פונעם מענטש: "געב זיך אונטער!" ער וויל אז דער מענטש זאל ביי זיך אפמאכן איין מאל פאר אלעמאל און זאגן: 'איך בין שוין פארפאלן!' יעדעס מאל ער ווארפט אראפ א מענטש אין עבירות איז זיין פֿוננה נאר מחליש דעת זיין דעם מענטש, דער מענטש זאל אויפגעבן און אויפהערן צו פרובירן זיין גוט און ערליך; דאס ווייזט אונז דער מנהג פון עסן מילכיגס: "פון פארדארבענע מילך מאכט מען קעז", דאס הייסט: "פון א פארדארבענער מענטש קען ווערן א גרויסער צדיק".

דערפאר בעט אים דיר: "שטארק זיך און הייב זיך אויף!" און זיי נישט צעקלאפט ביי דיר. מוהרא"ש פלעגט שטענדיג חזרין דעם מאמר חז"ל (ירושלמי ראש השנה פרק ד, הלכה ח): "כִּינן שְׁקַבְלָתֶם עֲלֵיכֶם עוֹל תוֹרָה, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כִּאִילוֹ לֹא חֲטַאתֶם מִמֵּיכֶם", ווען א מענטש איז מקבל



אויף זיך דעם עול תורה, דאס הייסט, ער נעמט זיך פאר צו לערנען די הייליגע תורה - זאגט דער אייבערשטער: רעכן איך פאילו דער מענטש האט קיינמאל נישט געזינדיגט.

דערפאר, יעצט ווען מיר זענען מקבל די תורה אין יום טוב שבועות, הויב אן לערנען אויפן סדר דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן (המבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), וועט דיר דער אייבערשטער רעכענען פאילו דו האסט קיינמאל נישט געזינדיגט.

קוק נישט צי דו פארשטייסט וואס דו לערנסט אדער נישט; דו זאג די ווערטער פון די תורה, נישט קיין חילוק צי דו פארשטייסט יא צי נישט, און אפילו דאס לערנען האט א פנים ווי א שוף מיט דריי עקן זאלסטו ווייטער לערנען. עס איז דא וואס פירן זיך צו עסן קרעפלעך שבועות, עס איז געמאכט מיט דריי עקן; דאס דערמאנט אונז די מעשה פונעם חכם און תם (סיפורי מעשיות, מעשה ט) וואו דער רבי דערציילט אז דער תם איז געווען א שוסטער, אבער ער האט זיך נישט געקענט דערלערנען ווי אזוי מען מאכט שיינע שוף, ער פלעגט מאכן א שוף מיט דריי עקן, עס האט נישט אויסגעזען ווי א שוף, דאך פלעגט ער נעמען דעם דריי עקיגן שוף און זיך מחיה זיין מיט דעם און געזאגט: "וואס פאר א שיינע שוף האב איך געמאכט, ווי זיס איז מיין שוף, ווי האניגדיג איז מיין שוף, וואספארא צוקערדיגע שוף, א וואילע שוף," זיין ווייב פלעגט אים פרעגן: "אויב איז עס יא אזוי, פארנוואס נעמען אנדערע שוסטערס אסאך מער געלט ווי דו נעמסט פאר דיין שוף?" פלעגט דער תם איר ענטפערן: "וואס האט דאס צו טון מיט מיר? דאס איז זיין מעשה און דאס איז מיין מעשה, און וואס דארף מען רעדן פון א צווייטן, לאמיר זען וויפיל איך פארדין מיר ליד."

דעריבער עסן מיר שבועות דריי עקיגע קרעפלעך, צו געדענקען, אז אפילו אונזער דאווענען האט א פנים ווי א שוף מיט דריי עקן זאל מען זיך מחי' זיין מיט דעם, און אז דאס לערנען האט א פנים ווי א שוף מיט דריי עקן זאלן מיר זאגן די אלע לשונות וואס דער תם האט געזאגט און געזינגען צו זיין שיקעלע; ווייל דאס איז דער סוד פון מצליח זיין אין לעבן: "א

מענטש זאל זיך מחיה זיין מיט יעדע נקודה טובה, אפילו עס איז ווייט פון שלימות".

שבועות ביינאכט זאלסטו אויף בלייבן א גאנצע נאכט; עס שטייט אין זוהר הקדוש (הקדמה ח) רבי שמעון בר יוחאי איז אויפגענוען שבועות א גאנצע נאכט מיט זיינע תלמידים, און מען האט געלערנט תורה נביאים וכתובים - פון יעדע פרשה דער ערשטער פסוק און דעם לעצטן פסוק, און אזוי אויך ביי יעדע ספר פון נביאים וכתובים דער ערשטער פסוק און דעם לעצטן פסוק, אזוי אויך האט ער זיי מעורר גענוען אז זיי זאלן לערנען די תרי"ג מצות; רבי שמעון בר יוחאי איז געווען זייער פרייליך און ער האט געבענטשט זיינע תלמידים אז זיי זאלן זוכה זיין צו קבלת התורה.

מיר בלייבן אויך אויף שבועות ביינאכט צו זאגן דעם תיקון ליל שבועות; מען זאגט דעם ערשטן פסוק און דעם לעצטן פסוק פון יעדע סדרה פון חמשה חמשי תורה, נאכדעם זאגט מען דעם ערשטן פסוק פון יעדע ספר פון נביאים וכתובים און דעם לעצטן פסוק, נאכדעם לערנט מען די תרי"ג מצות. דאס איז דער עיקר תיקון, די אלע איבריגע פסוקים דאס האט מען צוגעלייגט, אבער דער עיקר תיקון איז דער ערשטער פסוק און דעם לעצטן פסוק; א שאד אז מענטשן ווייסן נישט דערפון, דערפאר גייט מען שלאפן ווייל מען האט נישט קיין פח צו זאגן דעם גרויסן תיקון.

שבועות ביינאכט איז נישט קיין צייט צו פארברענגען מיט חברים מיט שטותים ונהבלים; שבועות ביינאכט איז זייער א גרויסע נאכט. מען דארף זייער אכטונג געבן נישט צו שמועסן ביינאכט, ווייל עס איז זייער א גרויסע נאכט; מען קען פועל'ן אסאך ישועות; די אלע וואס בלייבן אויף סתם צו רייכערן און שמועסן איז א גרעסערע תיקון אז זיי זאלן גיין שלאפן. אדער לערנט מען, אדער איז מען זיך מתבודד מיטן אייבערשטן; מען בעט דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו לערנען א גאנץ יאר שיעורים אין כל התורה כולה און זיין דבוק אין אים.

פארן עלות השחר איז א גרויסע זאך צו גיין אין מקנה; דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א', סימן נו): "המקנה של שבועות היא מקנה של שער נ', שהוא

שער העליון מחמשים שערי בינה, שהוא שכל ודעת עליון, חסד עליון ורחמים גדולים, ווען מען טובל'ט זיך אין מקנה יום טוב שבועות פארן עלות השחר איז מען זוכה ממשיך צו זיין גרויסע ישועות; מען באקומט שכל און מען איז זוכה צו גאר גרויסע זאכן.

דערפאר, נאכן ענדיגן דעם 'תיקון ליל שבועות' זאלסטו לויפן אין מקנה זיך טובל'ן בתמימות ובפשיטות; אפילו דו פארשטייט נישט וואס עס מיינט 'שער החמשים' און דו ווייסט גארנישט וכו'. דער תיקון געשעט פון זיך אליין, צי מען פארשטייט יא צי מען פארשטייט נישט, דו גיי אין מקנה 'על דעת כל הצדיקים, ועל דעת רבינו נחמן מברסלב ותלמידיו הקדושים'.

דער עיקר זאלסטו טאנצן א גאנץ יום טוב; פריי דיך שלא עשני גוי. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מדרש פליאה) ווען דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה, ער האט געזאגט (שמות כ. ב): "אנכי ה' אלהיך", האט משה רבינו גלייך אויסגעשריגן: "שלא עשני גוי!" אלע פרעגן וואס איז דער קשר איינס מיטן צווייטן? זאגט מוהרא"ש זכרוננו לברכה: "עס איז בכלל נישט קיין קשר; ווען דער אייבערשטער האט אנגעהויבן זאגן די תורה איז משה רבינו געווארן אזוי פרייליך אז ער האט אנגעהויבן דאנקען 'שלא עשני גוי! ברוך השם איך בין א איד, איך בין נישט קיין גוי'; אז מען פרייט זיך מיט דעם איז מען אייביג פרייליך, "א גוי בין איך נישט, וואס דו ווילסט נאר זאגן אויף מיר קענסטו זאגן, אבער א גוי בין איך נישט".

זע צו פרייליך מאכן זיין ווייב, און געדענק וואס מען לערנט אין היכל הקודש קודש קדשים: "דער אייבערשטער איז אין שטוב".

...



### מנהגים פון יום טוב שבועות

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת נשא א', ג' סיון, מ"ז לעמר, שנת תשפ"ג לפ"ק  
לכבוד ... גרו יאיר

שבועות בינאכט איז א גרויסע זאך צו אויפפלייכן זאגן דעם תיקון ליל

שבועות, מען קען זוכה זיין צו גאר גרויסע זאכן. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו זאגט, מען זאל זאגן די ערשטע פסוק און די לעצטע פסוק פון יעדע פרשה, סיי פון תורה, סיי פון נביאים און סיי פון כתובים, און נאכדעם זאל מען זאגן די תרי"ג מצוות, און אז עס בלייבט צייט - זאל מען גיין התבודדות, און פארן עלות השחר גייט מען אין מקוה. ווייל דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו, אות ז) זיך טובל'ן אין מקוה שבועות פארטאגס, פארן עלות - איז זייער גרויס; אין קבלה שפראך איז דאס 'שער נ', חסד עליון ורחמים גדולים'.

געב אכטונג נישט צו פארברענגען אין אזא הייליגע נאכט - די צייט, און זיכער נישט צוקומען צו חלול יום טוב, רייכערן ציגארעטלעך, ווייל די נאכט איז זייער גרויס. דער הייליגער אריז"ל זאגט (שער הכניות דרושי חג השבועות, דרוש א): "וכל מי שלא ישן בלילה הזה כלל, אפילו רגע אחד", ווער עס דרימלט נישט די נאכט פאר קיין איין רגע נישט, "ויהי עוסק בתורה כל הלילה", און ער וועט זיין פארנומען צו לערנען די הייליגע תורה, "מבטח לו שישלים שנתו", קען זיין זיכער ער וועט אויסלעבן די יאר, "ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא", און עס וועט אים נישט פאסירן קיין שום שלעכטס די גאנצע יאר, און דער צדיק רבי חיים פלאג'י זכותו יגן עלינו זאגט (מועד לכל מי סימן ח', אות טז) מען איז זוכה "לבנים ובני בנים תלמידי חכמים, ועושה תיקון לשכינה, ומתקן מה שפגם בעיניו".

על פי האריז"ל שערט מען זיך נישט אפ די האר ביז ערב שבועות (עיון שערי תשובה אורח חיים סימן תצג, סעיף קטן ח).

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...



### מנהגי בית המדרש אום יום טוב שבועות

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת נשא א', ג' סיון, מ"ז לעומר, שנת תשפ"ג לפ"ק

לכבוד גבאי בית המדרש היכל הקודש, השם עליהם יחי

מען דארף נישט ווארטן צו דאווענען מעריב אויף זמן רבינו תם. דער

עיקר זאל מען נישט מאכן קידוש אין שטוב איידער זמן רבינו תם, כדי עס זאל זיין שבע שבתות תמימות, אזוי פסק'נט דער מגן אברהם (ריש סימן תצד).

ביי אונז פירט מען זיך נישט צו זאגן די פיוטים פון מערבית.

מיר זינגען ביי מערבית "אהבת עולם" וכו'.

(שבועות ביינאכט זאגן מיר אינאיינעם די תיקון ליל שבועות, איינער זאגט פאר הויף אויפן קול און אלע זאגן מיט אינאיינעם. מיר זינגען הארציגע ניגונים צווישן תורה און נביאים, צווישן נביאים און כתובים און צווישן כתובים און די תרי"ג מצות. אזוי אויך, נאך יעדע הונדערט מצות זינגען מיר שיינע הארציגע אידישע ניגונים.

נאכן תיקון אז עס איז נאך דא צייט - טאנצן מיר אינאיינעם).

יום טוב אינדערפרי ביי שחרית זינגען מיר די ברכה פון "אהבה רבה" מיטן ניגון פון דעם צדיק רבי הערש מרימנוב זכותו יגן עלינו.

ביי שחרית די ערשטע טאג; אויב מען דאווענט ותיקין זאגט מען נישט יוצרות, און אז מען דאווענט נישט ותיקין זאגט מען יא די יוצרות, אבער מען זאגט נישט דעם פיוט - פון "ובכן ה' קנני ראשית דרכו" - ביז "ובכן ויחד משה" וכו'. אויך זאגן מיר נישט די לאנגע פיוט פאר קדושה.

מען רופט אויס כהן און איידער ער איז עולה זאגט מען די אקדמות מיטן זיסן פאקאנטן ניגון וואס דער הייליגער רבי האט באוואונדערט (שיחות הר"ן, סימן רנו).

מיר פירן זיך צו ליינען דעם ערשטן טאג שבועות צווישן מנחה און מעריב דעם שטר ארוסין ותנאים, און דעם צווייטן טאג - די כתובה צווישן אידישע קינדער און אבינו שבשמים, וואס דער הייליגער צדיק רבי ישראל נאגרה זכר צדיק לברכה האט מחבר געווען. מען זינגט שיינע ניגונים און מען רעדט פון הייליגן רבינו'ס עצות און חיזוק.

(פאר די בני ארץ ישראל וואס האבן נאר איין טאג יום טוב; די יאר וואס מען גייט אריין פון יום טוב צו שבת קודש - זאגט מען נישט די גאנצע קבלת שבת, מען הויפט אן מיט "באו ונצא לקראת פלה" וכו', "מזמור לדוד" וכו',

"לכה דודי" וכו', "לא תבשו" וכו' און אזוי ווייטער, און מען לאזט אויס "פגונא".

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...



### שבועות, א נייע תורה

פעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פֿרשת במדבר-מברכים החודש, כ"ח איר, שנת תש"פ לפרט קטן  
לכבוד מיניע טייערע חשובע חברים תלמידי היכל הקודש ירושלים עיר הקודש,  
ה' עליהם יחיו.

מיר קומען שוין גענטער און גענטער צו קבלת התורה ווען מיר גייען  
זוכה זיין צו מקבל זיין די תורה פונדאסניי.

איר ווייסט אונדאי דעם סיפור וואס איז געווען ביי רבי נתן, אמאל יום  
טוב שבועות איז ער געגאנגען פתיחת הארון און ווען ער האט ארויס  
גענומען דעם ספר תורה פון ארון הקודש האט ער זיך מורא'דיג צופלאמט  
און אנגעהויבן טאנצן: "א נייע תורה!" "א נייע תורה!" - האט ער געשריגן,  
און אלע אנשי שלומינו זענען געווארן אזוי פרייליך אז זיי זענען אויף  
צוגעגאנגען טאנצן מיט רבי נתן זכרוננו לברכה; דאס איז געווען רבי נתן, ער  
איז געווען פריש, אלץ איז געווען גיי; א נייע יום טוב, א נייע תורה, א נייע  
טאג.

אז מען גייט צו צום יום טוב שבועות מיט אזא הקנה איז אלעס  
אנדערש; מען גרייט זיך מיט שמחה צו מקבל זיין די תורה, א נייע תורה.  
אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ספרי, לג) אויפן פסוק (דברים ו, ה): אַשֶׁר  
אַנְכִי מִצְוָה הַיּוֹם - "לא יהיו בעיניך פישנה, אלא פחדשה שהכל רצין  
לקראתה", ווען מען לערנט תורה דארף דאס זיין מיט א התחדשות; א נייע  
תורה.

אויף האף צום אייבערשטן אז איר וועט דאווענען אינאיינעם אום יום

טוב שבועות, שבועות איז איינע פון די צייטן וואס מען פלעגט קומען צום רבי'ן; בחיים חיותו פון הייליגן רבי'ן איז געווען דריי זמנים ווען מען פלעגט קומען צום רבי'ן: 'ראש השנה', 'שבת חנוכה' און 'שבועות', נאכן רבינ'ס הסתלקות - שרייבט רבי נתן - קומט מען ווייטער צום רבי'ן נאר אויף ראש השנה. אויף שבת חנוכה און יום טוב שבועות פארט מען נישט צום רבי'ן, דאס וואס מען זעט היינט נסיעות קיין אומאן אויף שבת חנוכה און שבועות דאס איז פון די סוכני נסיעות (טרעוועל אגענטן) וואס ווילן מאכן פרנסה וכו'.

איר זאלט פרוברין דאווענען אינאיינעם אום יום טוב שבועות, ווייל וואו צען מענטשן פון אנשי שלומינו קומען זיך צאם - דארט איז דער רבי. אזוי ווי דער רבי האט געזאגט בשעת ער איז אנוועק געפארן פון ברוסלב קיין אומאן; דער רבי איז געשטאנען ביים טיר פון זיין שטוב, ער האט ארויפגעלייגט זיין האנט אויף די מזוזה און געזאגט: "תראו להתקבץ יחד, ולהתפלל יחד", איר זאלט זיך האלטן צוזאמען און דאווענען צוזאמען, "פי אם תתפללו בכונה, אולי תוכלו להמשיך אותי לכאן עוד הפעם", ווייל אויב איר וועט זיך האלטן צוזאמען און דאווענען צוזאמען, וועט איר מיר קענען ממשיך זיין צו אייך (חיי מוהר"ן, סימן קפז).

איך האלט אין איין באקומען שיינע גריסן פון אייער חבורה; איך האב אזוי הנאה צו הערן ווי שייך איר לעבט מיט ליבשאפט איינער מיטן צווייטן, ווי מען איז מקרב יעדן איינעם וואס קומט. איך בין טאקע ווייט פרחוק מקום אבער מיין הארץ איז מיט אייך; איך ווארט און האף צו קענען קומען קיין ארץ ישראל זיך טרעפן מיט אייך און זיך מחזק זיין אינאיינעם.

איך שיק אייך דעם תיקון ליל שבועות וואס מיר האבן געמאכט; א שאד איר זאלט נישט זוכה זיין צו די גרויסע תיקונים וואס קומען אראפ יום טוב שבועות. זייער אסאך מענטשן זאגן נישט דעם תיקון ליל שבועות צוליב דעם וואס עס נעמט זייער לאנג, וואלטן זיי ווען געוואוסט אז דער גאנצער תיקון ליל שבועות נעמט נישט מער ווי א האלבע שעה און נאך אביסל - וואלטן אלע דאס געזאגט.

דערײַבער האָבן מיר געדרוקט דעם תיקון ליל שבועות אזוי ווי מוהרא"ש זכרוננו לברכה האט אינז געהייסן, מען זאל זאגן נאר דעם ערשטן פסוק און דעם לעצטן פסוק פון יעדע סדרה אין חמשה חומשי תורה און פון יעדע ספר אין נ"ך, נאכדעם לערנט מען די תרי"ג מצות און אז עס בלייבט איבער צייט איז מען זיך מתבודד.

שבועות ביינאכט איז נישט א צייט צו פארברענגען מיט חברים מיט שטותים וקהלים; שבועות ביינאכט איז זייער א גרויסע נאכט, דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו שמועסן ביינאכט; מען קען אין דעם נאכט פועל'ן אסאך ישועות. די אלע וואס בלייבן אויף סתם צו רייכערן און שמועסן איז א גרעסערער תיקון אז זיי זאלן גיין שלאפן, אדער לערנט מען אדער איז מען זיך מתבודד מיטן אייבערשטן; מען בעט דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו לערנען א גאנץ יאר שיעורים אין כל התורה כולה און זיין דבוק אין אים.

א פרייליכן ליכטיגן יום טוב.

...



ווי אזוי איז מען מצליח צו געדענקען און גוט קענען דאס

לערנען?

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויצא, ח' כסליו, שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ... גרוי זאיר, קרית ברסלב

אז דו ווילסט מצליח זיין אין לערנען, דו ווילסט געדענקען דאס לערנען, און ווען דו ענדיגסט א סימן אין שלחן ערוך, א מקצוע - צו קענען די הלכות קלאר - זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן אויף דעם; ביים דאווענען ביי אהבת עולם אינדערנאכן, און ביי אהבה רבה - זאלסטו זיך אפשטעלן און בעטן: "ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל וכו'". "והאר עינינו בתורתך" - זאלסטו בעטן מיט טרערן אז עס זאל דיר ליכטיג ווערן די אויגן אין די תורה; אנשטאט זיצן אויף איין סעיף א לאנגע צייט און קוועטשן אזוי לאנג



- זאלסטו דאנוענען און וויינען צום אייבערשטן אז דו זאלסט זוכה זיין לכתרה של תורה.

גיי התבודדות יעדן טאג צופרי, אינמיטן טאג און ביינאכט, און בעט אסאך פאר דעם; זאלסט פארשטיין די תורה, און זוכה זיין ללמוד וללמד לשמור ולעשות.

ווייז דעם בריוו פאר אלע כולל אינגעלייט.

...



**בלייבן צוגעקניפט צום הייליגן רביין אין חדר היכל הקודש**

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת כי תצא, ז' אלול, שנת תשפ"ג לפרט קטן  
לקבוד ... גרו יאיר

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן מיין זון הרב שמעון שליט"א איז געכטן א חתן געווארן למזל טוב מיט א טאכטער פון ר' אברהם משה גרו יאיר. געכטן איז געווען דער יארצייט פון הייליגן ייטב לב זכותו גגן עלינו און פון הייליגן תוספת יום טוב זכותו גגן עלינו, סיי מיין זון דער חתן און סיי די פלה - זענען ביידע אייניקלעך פון ייטב לב און תוספת יום טוב; דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלע זוכה זיין צו נחת און שמחה ביי אונז אלע.

היינט נאכט וועט זיין דער וועכנטליכער ליל שישי שיעור. עס איז וויכטיג צו קומען, עס איז וויכטיג זיך צו האלטן מיט תלמידי היכל הקודש, עס איז וויכטיג נאכאמאל צו הערן די עצות פון הייליגן רביין, ווי מיר האבן מקבל געווען פון מוהרא"ש. בפרט יעצט אין חודש אלול ווען מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום הייליגן רביין אויף ראש השנה קיין אומאן - דארף מען זיך פון פריש באנייען צו טון די עצות פון רביין; דאס קען מען נאר דורך זיך האלטן אין די הייליגע חבורה פון היכל הקודש, א חבורה פון אמונה, א חבורה פון זוכן אין זיך און אין א צווייטן נקודות טובות.

בעט דעם אייבערשטן (פייט אקדמות): "קביעין כן תהוון, בהנהו

חבורתא", זאלסט בלייבן צוגעקניפט צום הייליגן רבי'ן אין חדר היכל הקודש, זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט, זיך נישט אפקילן פון קיינעם, זיך נישט צוטון מאכן פון בלבולים און חלישות הדעת וכו'. דער רבי האט געזאגט פאר ר' ליפא וואס האט זיך אפגעקילט און מער נישט געקומען, שפעטער איז ער געקומען האט אים דער רבי געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שטו): "תמה אני", עס וואונדערט מיר, "איך משליכים חבורה אהובה וחביבה כזו", ווי אזוי קען א מענטש אפלאזן אזא באלבטע חבורה?

איך וויל דיך פֿרעגן אויב דו וועסט קענען מיטנעמען א קליין פֿעקל ספרים קיין אומאן פאר די מפיצים; איך וועל דאס אויסטיילן מוצאי שבת נאך סליחות, אויב דו קענסט נעמען איינס אדער מער - וועט דאס זיין א גרויסע הילף פאר די מפיצים.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.  
א כתיבה וחתימה טובה, א גוט געפענטשט יאר.

...



אנהאלטן אלע גוטע זאכן פון יום טוב שבועות

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת נשא ב', ח' סיון, אסרו חג, שנת תשפ"ג לפ"ק  
לקבוד ... נרו יאיר

חסדי השם מיר האבן געהאט א הערליכער יום טוב, איך בין געווען אין שטעטל מיט אנשי שלומינו, עס איז געווען גאר א שיינער קיבוץ; איך האב הנאה געהאט צו זיין דארט יעדע איינציגע מינוט.

יעצט דארף מען זיך שטארקן אנצוהאלטן אלע גוטע זאכן. יום טוב שבועות האבן מיר זייער געפענקט צום אייבערשטן און צו די תורה, יעצט דארף מען אנהאלטן דאס בענקען; ווייטער בענקען צום אייבערשטן, בענקען צו די תורה און צו אלע הייליגע זאכן.

דער עיקר דארף מען בענקען, וועלן און האפן. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט אויף זיין מחותן, הרב הצדיק מוואלטשיסק זכר צדיק

לבִּרְכָה, וואס האט פֿערצײג יאר געפֿענקט צו אַנקומען קיין אַרץ ישׂראל, און ווען דער חֲמַעלִינקער רב (אויף אַ מחותן פון רבי׳ן) האט דאס געהערט – האט ער געזאגט: "וואס דארף מען זיך בענקען? אויב וויל מען פֿארן עפֿנט מען די בערזל, מען נעמט געלט און מען פֿארט".

ווען דער רבי האט דאס געהערט האט ער געזאגט: "דער מחותן פון וואלטשיסק וועט אַנקומען קיין אַרץ ישׂראל, און דער מחותן חֲמַעלִינקער רב – נישט", ווייל דער עיקר איז דאס בענקען, וועלן און האפֿן. דער אייבערשטער זאל העלפֿן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...



וויבאלד די אידן האבן אין זיך עזות, קענען זיי זוכה זיין צו

### קבלת התורה

בעזרת ה' יתברך – יום א' פרשת בהעלותך, י' סיון, שנת תשע"ז לפרט קטן

לכבוד ... גרו זאיר

אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו, אז מיר האבן זוכה געווען צו וויסן פון אזא גרויסע רבי, א רבי וואס איז אונז מחזק און מעודד אין אלע אונזערע שווערע מצבים; א רבי וואס לערנט אונז אויס אז מיר זאלן שטענדיג געדענקען פונעם אייבערשטן, און וויסן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מח): "צריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'", ווער עס וויל דינען דעם אייבערשטן, דארף וויסן אז מען קען נישט זיין אן ערליכער איד נאר אז מען איז א גרויסער עקשן; ווייל דער יצר הרע האלט אין איין אראפּווארפֿן א מענטש, און ברענגט אריין אין אים חלישות הדעת, אז דער מענטש זאל טראכטן כאילו דער אייבערשטער דארף אים נישט. אבער ווען א מענטש איז אן עקשן, און ער לאזט נישט נאך, נאר ער גייט שטענדיג צוריק צום אייבערשטן, וועט ער זוכה זיין סוף כל סוף צו אלע מדריגות.

מיר שטייען יעצט נאכן הייליגן יום טוב שבועות; חז"ל זאגן (ביצה כה):  
 "מפני מה נתנה תורה לישראל, מפני שהן עזין", פארנוואס האט דער  
 אייבערשטער געגעבן די תורה פאר די אידן? ווייל די אידן האבן אין זיך  
 עזות; לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס האט קבלת התורה צו טון מיט  
 עזות? נאר וואס דען, מען קען נישט מקבל זיין די תורה נאר אז מען האט  
 אין זיך עזות. דאס הייסט, אז אפילו עס גייט אריבער אויף א מענטש וואס  
 עס גייט אריבער, און מען ווארפט אים אראפ פסדר, דאך איז ער אן עקשן,  
 און ער קומט צוריק צום אייבערשטן; דאס זאגן חז"ל, אז וויבאלד די אידן  
 האבן אין זיך עזות, קענען זיי זוכה זיין צו קבלת התורה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט אויף דעם וואס חז"ל זאגן (מנחות פו): אויפן  
 גר המעריב: "עדות הוא לכל באי עולם, שהשכינה שורה בישראל", אז די  
 מנורה איז געווען אן עדות פאר די גאנצע וועלט, אז דער אייבערשטער רוהט  
 ביי די אידן; זאגט רבי נתן אז ביי די מנורה שטייט (במדבר ח, ד): "וזה מעשה  
 המנרה, מקשה זהב", מקשה איז א לשון פון עקשנות; אז דאס וואס דער  
 אייבערשטער רוהט ביי די אידן, איז ווען עס איז מקשה זהב, ווען דער  
 מענטש האט ביי זיך עקשנות און ער לאזט נישט גארנישט אפ, נאר ער גייט  
 שטענדיג צוריק צום אייבערשטן.

דערפאר בעט איה דיר זייער, זאלסט זיך שטארקן מיט אלע דינע פחות,  
 און דו זאלסט גיין דריי מאל א טאג אין שול דאווענען, מיט מנגן דייקא;  
 מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט שטענדיג זאגן, ווער עס וויל האבן פרנסה,  
 זאל שטענדיג דאווענען מיט מנגן, ווייל אז מען דאווענט מיט מנגן האט מען  
 א דבר שבמנגן; אפילו דער יצר הרע ברענגט אריין אין דיר א שולד געפיל,  
 און ער מאכט דיך טראכטן אז קיינער דארף דיך נישט, דאך זאלסטו זיין אן  
 עקשן און גיין אין שול.

זאלסט זייער אכטונג געבן קיינמאל נישט צו טשעפען א צווייטן, אפילו  
 מען וועט דיר איינרעדן אז עס איז לשם שמים, און עס איז א מצוה, זאלסטו  
 קיינמאל נישט טשעפען א צווייטן איד. איה בעט דיר ברודער, אנטלויף פון  
 די מצות; דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א) ווען א מענטש איז זוכה

און ער לערנט תורה, ווערט ער געראטעוועט פון דעם סארט יצר הרע וואס רעדט איין א מענטש אז עס איז א מצוה יענעם צו טשעפען.

חז"ל דערציילן (בבא בתרא צא.) בעז האט געהאט דרייסיג זון און דרייסיג טעכטער, און יעדעס מאל ווען ער האט חתונה געמאכט א קינד האט ער געמאכט צוויי סעודות, א סעודת ארוסין און א סעודת נשואין, וואס צוזאמען האט ער געמאכט פאר זיינע קינדער הונדערט און צוואנציג סעודות; ער האט געהאט א חבר מנוח וואס האט נישט געהאט קיין קינדער, און ביי קיין איינס פון די הונדערט צוואנציג סעודות האט ער אים נישט גערופן, ווייל ער האט געזאגט: "פודנא עקרה במאי פרעא לי", דער אייזל דער עקר, מיט וואס קען ער מיר באצאלן, ער האט דאך נישט קיין קינדער, ממילא גייט ער מיר נישט צוריקרופן צו קיין שמחות, זאגן חז"ל: "וככל מתו בחייו", אלע קינדער פון בעז זענען געשטארבן בחייו, פאר אן עונש וואס ער האט געטשעפעט זיין חבר.

דער בן איש חי זכותו יגן עלינו זאגט אין זיין ספר בן יהודע אויפן פלאץ, אז בעז איז געווען אן ערליכער איד, און די סיבה פארן וואס ער האט נישט גערופן מנוח איז געווען לשם שמים, ווייל ער האט נישט געוואלט אז זיין חבר זאל האבן קנאה אויף די חתונות וואס ער האלט אין איין מאכן; מיט דעם אלעם, וויבאלד ער האט גורם געווען צער פאר זיין חבר, איז ער געשטראפט געווארן; זעט מען פון דעם ווי ווייט מען דארף זיין נזקר אכטונג צו געבן, נישט ווי צו טון א חבר.

חז"ל זאגן (בבא מציעא נט.): "לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו, שמתוהו שדמעתה מצויה אונאתה קרוכה", א מענטש זאל זייער אכטונג געבן נישט צו טשעפען זיין ווייב, ווייל א פרוי וויינט זייער שנעל, און מען קען באקומען א גרויסן עונש. דערפאר זאלסטו זייער אכטונג געבן נישט ווי צו טון קיין שום איד, און בפרט זיין אייגענע ווייב.

רבי נתן האט געהאט א תלמיד, וואס ער איז געווען זייער א גרויסער ארעמאן, ער האט ממש גארנישט געהאט אין שטוב; איינמאל האט איינער געזאגט פאר רבי נתן אז עס איז א גרויס רחמנות אויף דעם ארעמאן, האט

רבי נתן זיך אַנגערופן און געזאָגט: "אויף אים איז אַ רחֲמָנוּת? אַ רחֲמָנוּת איז אויף מִשֶׁה חִינְקֶעס (וואס איז געווען אַ גרויסער מתנגד אויף רבי נתן), וואס ער האט אסאך געלט, און ער איז פארנומען אַ גאַנצן טאג צו עסן און טרינקען, און ער ווייסט נישט אז נאך אביסל וועט מען דארפן אַוועק גיין פון דער וועלט, און מען וועט דארפן אַפּגעבן דיין וחסבון אויף יעדן איינציגן טאג; מיין תלמיד איז נישט קיין רחֲמָנוּת, ווייל אַ גאַנצן טאג איז ער עוסק אין התבודדות און מיט זיינע שיעורים כּסדרן, און נאך אביסל ווען ער וועט אַוועקגיין פון דער וועלט ווארט אים אַפּ זייער אַ שיינער וועלט".

זעט מען פון דעם אז דער גרעסטער רחֲמָנוּת איז דער וואס לערנט נישט און דער וואס דאַווענט נישט. אזוי ווי דער רבי האט געזאָגט (סי' מוה"ר, סימן שנה): "אויף צוויי פיתות מענטשן האב איך גרויס רחֲמָנוּת, אויף די מענטשן וואס זענען נישט מקורב געווארן צו מיר, און אויף די מענטשן וואס האבן זיך געוויסט פון מיר אָבער האבן מיר נישט געפאלגט, ווייל איך ווייס אז עס וועט קומען אַ צייט ווען מען וועט ליגן מיט די פוס צום טיר, דעמאלט וועט דער מענטש גרויס חרטה האבן פארן וואס ער איז נישט מקורב געווארן צו מיר, און פארן וואס ער האט מיר נישט געפאלגט, ווייל אויב וואלט ער געווען מקורב צו מיר און מיר געפאלגט, וואלט נישט געווען קיין דרגא אויף דער וואלט וואס ער וואלט נישט צוגעקומען, אָבער דעמאלט וועט שוין גארנישט נוצן, עס וועט שוין זיין צו שפּעט".

דערפאר בעט איך דיר זייער, איעצד, ויהי אַלקים עמך; וואו דו גייסט זאלסטו מיטנעמען אַ קליינע משניותל, און ווען דו האסט אַפּאר איבריגע מינוט זאלסטו אריינכאפן אַ פּרק משניות - כּסדרן דייקא. דו קענסט דיך נישט פארשטעלן וואס משניות טוט פארן מענטש; מוהרא"ש זכרוננו לברכה פלעגט זיך שטענדיגע באַרימען, אז ווען מען וויל זען ווער עס איז אַ תלמיד היכל הקודש, זאל מען קוקן ווער עס דרייט זיך שטענדיג מיט אַ משניותל אין די האנט.

ווייל אַן אַמת'ער תלמיד היכל הקודש איז נישט פארנומען מיט אַ צווייטן, ער זוכט נישט וואו צו מאכן מחלקת, און ער מישט זיך נישט ביי

קיינעם. ער ווייסט ביי זיך אז נאך אביסל וועט ער דארפן צוריקגיין צום אייבערשטן, און דארט וועט גארנישט ניצן, נאר די פּרָקים משניות און דפּים גמרא וואס ער האט אריינגעכאפט יעדן טאג, נאר דאס וועט מען מיט געמען מיט זיך, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ו, ט): "אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד".

רבי נתן האט אמאל געזאגט: אלעס קען איך זיך אויסמאלן, נאר נישט דעם ערשטן ברויף הבא אין קבר, דאס קען איך מיר נישט אויסמאלן". געלויבט דעם אייבערשטן אז מיר האבן זוכה געווען צו האבן אין אונזער דור מוהרא"ש זכרוננו לברכה וואס האט מיט אונז פסדר גע'חזר'ט אז מיר זאלן לעבן מיטן תכלית, און מיר זאלן געדענקען אז עס איז דא א בית הקברות, און אז מען וועט איין טאג זיין א גוסס און א מת.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה פלעגט שטענדיג אראפלייגן ווי אזוי א לוי' זעט אויס; די ווייב שרייט און וויינט: "מיין מאן, אויף וועם האסטו מיר איבערגעלאזט", די קינדער וויינען: "טאטע ווער וועט אונז געבן געלט? ווער וועט אונז חתונה מאכן?" פלעגט מוהרא"ש שטענדיג זאגן: "אבער קיינער האט נישט רחמנות אויפן נפטר אליין", מען נעמט דעם מענטש און מען לייגט אים אריין אין דער ערד; די חברה קדישא קומען און דעקן אים צו מיט ערד און אלע גייען אהיים, קיינער טראכט נישט וואס טוט זיך יעצט אפ אינעם קבר... 'עס קומען צו גיין פעלד-מייזן מיט אנדערע חילעף, ווערעם און שלאנגעלעף, און זיי עסן אויף דעם מענטש, וואס דאס איז שרעקליכע יסורים פארן נפטר.

קומט רבי נתן און זאגט, אז א גוף וואס האט געלערנט ליקוטי מוהר"ן וועלן די ווערעם אין קבר נישט צוקומען צו דעם גוף, נאכדעם קומט מוהרא"ש און זאגט אז א גוף וואס האט געזאגט משניות וועלן די ווערעם אין קבר נישט צוקומען.

פּרעג איך דיר מיין טייערע ברודער ..., פארן וואס זאלסטו נישט פאלגן מוהרא"ש און זאגן יעדן טאג אפאר פּרָקים משניות? נאר דאס וועט אונז ראטעווען - סיי אויף די וועלט און סיי אויף יענע וועלט.

איך האף אז דו האסט הנאה ווען איך שרייב דיר, און זאלסט וויסן אז  
איך ווארט אז דו זאלסט מיר צוריק שרייבן - אפילו אפאר שורות; יעדעס  
מאל וואס דו שרייבסט מיר בין איך זיך ממש מחי'.  
דער אייבערשטן זאל דיר העלפן אז דו זאלסט מצליח זיין אין אלע  
דיינע ענינים.  
א גוטן טאג.

...







בערות השם תכיר



# עצתו אמונה

פלאר קינגלט

”בא נייצע תורה?”

עס איז יום טוב שְׁבוּעוֹת אינדערפרי, מען האט שוין געענדיגט הַלֵּל, מען גייט שוין באלד זאגן “אַקדמות”, מען ווארט מען זאל שוין עפּענען דעם אַרֹון הַקּוֹדֶשׁ, אַרױסנעמען די הייליגע תורה.

פּלוּצלונג הערט מען שרייען הויך: “אַ נייַע תורה...! אַ נייַע תורה...!” דער איד וואס נעמט אַרױס די תורה איז איבערגעדעקט מיטן טלית און שרייט: “אַ נייַע תורה! אַ נייַע תורה!” ער הויבט אָן זינגען: “ס'איז בעסער צו לערנען די הייליגע תורה מער פון אלע גאלד און זילבער!”

אַלע מענטשן וואונדערן זיך וואס גייט דא פאר? וואס איז היינט - שמחת תורה? היינט איז יום טוב שְׁבוּעוֹת! וואס טאנצט ער אזוי? וואס שרייט ער אזוי?!



שכוח אייבערשטער, א נייע תורה!!!

קינדער, איר ווייסט ווער עס איז דער איד וואס  
טאנצט אזוי?

געווען איז דאס דער הייליגער רבי נתן זכותו  
יגן עלינו, ער פלעגט אלץ מאכן פתיחת הארון,  
ער פלעגט ארויסנעמען די הייליגע תורה פונעם  
ארון הקודש; פאסירט איין יאר יום טוב  
שבועות, רבי נתן נעמט ארויס די תורה און  
ער ווערט אזוי פרייליך אז דער אייבערשטער

האט אונז געגעבן די הייליגע תורה, מיר זענען  
 אויסדערװעלט פון אלע פעלקער; רבי נתן נעמט  
 ארום די תורה און הויבט אן טאנצן, ער שרייט:  
 "א גייע תורה...! א גייע תורה...!" אזוי ווי איינער  
 פריידט זיך מיט א גייע זאך, א גייע קלייד, א  
 גייע חפץ.

ער האט גענומען די תורה און אנגעהויבן טאנצן  
 ארום דעם בימה, און ווען אנשי שלומינו האבן  
 דאס געזען האבן זיי אויף אנגעהויבן טאנצן, עס  
 איז געווארן ממש אזוי ווי שמחת תורה, מען האט  
 זיך זייער געפריידט מיט די תורה.

לאמיר אלע טאנצן מיט די הייליגע תורה, לאמיר  
 אלע שרייען הויף: "שכוח אייבערשטער איך בין  
 א איד! איך פריי זיך צו זיין א איד!"



ב"ה

דער ספר ווערט בעזי"ה  
פארמאכט דינסטאג  
בהעלותך הכעל"ט

# מורה שיעור ועד גמריקיא

פלאטפארמע מיטצוהאלטן פארשריט פון ספרי פכוד עגנוני אמנה

מיר האלטן שוין ברוך ה' בלי די פערטע פאזען

עצמנו אמונה חלל י'  
גייט שורקן אט אט צום דרוק

4

דריטע פאזע - 3 וואכן:

צויענדיג

3

צווייטע פאזע - 2 וואכן:

אויסשטעל

2

ערשטע פאזע - 3 וואכן:

הגנה

1

בשורה טובה: מ'קען שוין איינהאנדלען א זכות דורך אונזער מטבע אקאונט: 00124222790

ווי אויך דורך אונזער OJC אקאונט: 10505

האנדלט אייך אויך א זכות אינעם ספר וואס וועט מתי' זיין און מחזק זיין טויזנטער אידישע קינדער צו עבודת ה'  
רופט שוין אן ר' ישעי' אייזליס הי"צ צו נעמען אויך זכות זכור 347.831.1391